

İŞÇİ CEPHESİ

Yeni Dönem sayı:13

Şubat 2005

<http://www.geocities.com/iscicephesi>

SALDIRILARA KARŞI

İşçi sınıfının
örgütsel
derleniş
ve direniş
hattını
yaratalım!

Gündem ve Politika

syf. 3-9

İşçi sınıfının derleniş ve direniş hattını yaratalım
CHP Kurultay'ının ardından
Avrupa Anayasası: Neden "Hayır?"
Kürt hareketinde yeni gelişmeler

Emek Hareketi

syf. 2/10-15

SEKA direnişinin saflarında kenetlenelim
SEKA direnişi adım adım örülebilir
GALS Tekstil fabrikası deneyimi üzerine
Özelleştirme sırası Erdemir'de
TL yenilendi: değişen bir şey yok

Fabrikalardan

syf. 16-18

Sigortasız çalışmak istemiyoruz
İşten atıldık ama mücadelemiz sürecek

Enternasyonal

syf. 19-22

Filistin'de emperyalistlerin yol haritası
Seçimlerin ardından Irak

Kültür-Sanat

syf. 23

Anma

syf. 24

Katledilişinin 25. yılında Yolanda anıldı
Ölümünün 18. yılında Nahuel Moreno

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR

SEKA Direnişinin Saflarında Kenetlenelim

Özelleştirmeci, işçi-emekçi düşmanı, İMF işbirlikçisi AKP hükümeti sudan bahanelerle ve hız kesmeksizin ülkenin en stratejik üretim alanlarını, yerli ve yabancı sermaye gruplarına peşkeş çekmeye devam ediyor. Bugüne kadar gerçekleştirilen birçok özelleştirme saldırısının ardından bu kez sıra ülkenin yegane kağıt üretim işletmesi olan SEKA'ya gelmiş durumda.

Yoğun bir kuşatma altındaki fabrikalarını ve geleceklelerini aileleri ile birlikte fabrikayı işgal ederek savunan SEKA emekçisi açısından artık dakikaların büyük önemi var. Bu mücadelenin sonucu büyük bir olasılıkla önümüzdeki süreçte sınıfa dönük saldırıların seyrini de belirleyecek.

SEKA'daki direnişin başarıya ulaşmasının yegane koşulu, sınıf örgütlerinin ortak seferberliği ile oluşturulacak meşru ve güçlü bir kamuoyu desteği. Zira direnişin terk edilmesi, yalnızca SEKA'da yenilgiyi değil ama aynı zamanda önümüzdeki dönemde sınıfa yönelik daha yoğun saldırıları da beraberinde getirecek.

Geçtiğimiz günlerde SEKA emekçilerinin talebi doğrultusunda İstanbul'da **"SEKA İşçileriyle Dayanışma Platformu Girişimi"**nin kuruluşu gerçekleştirildi ve bu direnişi sahiplenme yönünde atılmış önemli bir ilk adım oldu. İçerisinde **İşçi Cephesi**'nin de yer aldığı çeşitli sınıf ve meslek örgütleri ile sendikaların oluşturduğu bu platform girişimi, 15 Şubat tarihinde İstanbul TMMOB'da yine SEKA emekçilerinin katılımıyla direnişin ulusal ve uluslararası ölçekte sahiplenilmesinin önemini vurgulayan ve hükümetin yalanlarını teşhir eden bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

SEKA direnişi açısından zamanın hızla tükendiği bu süreçte başta işçi konfederasyonları olmak üzere emekten yana tüm örgütleri SEKA işçileriyle dayanışma platformu girişimine katılmaya ve direnişin saflarında kenetlenmeye çağırıyoruz.

Tüm işçi ve emekçiler! SEKA direnişinin saflarında kenetlenmeye...

İşçi Cephesi

Emek Hareketinden...

Seda Giyim İşçileri Mahkemeyi Kazandı

İstanbul Yenidoğan'da bulunan Seda Giyim işçileri geçtiğimiz yıl sendikalaşmış ve sendikalaşma nedeniyle işten çıkarılmışlardı. İşçiler işverene karşı açtıkları kötü niyet davasını kazandılar ve sendikal tazminatlarını aldılar. Bir yıllık süreç boyunca mücadeleyi bırakmayan işçileri, diğer işçilere de örnek oldular.

Türk Hava Yolları Satılıyor!

Borsada 1 milyar doların üzerinde değer biçilen THY'nin fiyatı, halka arz edilirken 865 milyon dolar olarak hesaplandı. THY'ye böylece hisse senedi oyunlarıyla yüz milyonlarca dolar kaybettirildi. Halka arzda kesin talepte 29 bin 385 kişi bulunurken, 199 milyon dolar elde edildi.

Özelleştirme kapsamına alınan Türk Hava Yolları hisselerinin yüzde 23'ü halka arz yöntemiyle satıldı. Satılan bölümün yüzde 65'ini yabancı sermaye alırken, bu şirketlerin isimleri açıklanmadı. THY'nin yüzde 50'sinin bu şekilde elden çıkartılması hedefleniyor.

Hava-İş Sendikası ise hükümetin İMF ile yaptığı anlaşmaların devamı olan özelleştirme politikasının THY'yi değil, uluslararası tekelleri büyütme amaçladığını söylüyor. Reuters'in 17 Kasım 2004 tarihinde yayınladığı haber de bunu doğruluyor:

"THY satışı İMF ile 19 milyar dolarlık borç anlaşmasının üzerinde anlaşılmalı özelleştirme programının önemli bir unsurudur?" Sendikanın hazırladığı araştırmada pek çok çarpıcı bilgi yer alıyor.

Özelleştirmelerin sonunda THY'nin kamu kuruluşu niteliği kalmayacak, hakimiyetini hızla pekiştiren uluslararası tekellerden biri tarafından ele geçirilecek.

TEKSİF Yine Sattı

TEKSİF Sendikası ile Tekstil İşverenleri Sendikası arasında, geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi greve saatler kala anlaşma sağlandı.

Eski işçilerin 4 ikramiyesinin korunması ve yeni işe giren işçiler için ikramiyenin 1'e indirilmesini onaylandı. TEKSİF, yeni işçiler için 2.5 ikramiye teklifini kabul etti. TEKSİF, ayrıca eski ve yeni işçiler için ikramiyelerin 12 aya bölünerek ödenmesini de kabul etti. 1 Eylül 2004'ten itibaren geçerli olacak sözleşme 2.5 yıl geçerli olacak. Bundan önceki sözleşmeler 2 yıl üzerinden imzalanıyordu.

Bu sözleşme ile ikramiyelerin tamamen ortadan kaldırılmasının yolunun açıldığı ve eski işçilerin işten atılmakla yüz yüze kaldığı biliniyor. Fakat TEKSİF her zaman yaptığı gibi bu defa da son ana kadar direneceğini söyleyip anlaşma yaptı. Bu anlaşma ile TEKSİF gelecekte ikramiyelerin verilmemesinin yolunu açmış ve bu durumda işçisini satmıştır.

Öykü Tanır

Görevimiz Saldırlara Karşı İşçi Sınıfının Örgütsel Derleniş ve Direniş Hattını Yaratmaktır!

İşçi sınıfına ve emekçi yoksul halka karşı sermayenin saldırıları artarak devam ediyor. Sürekli bir işe sahip olanların sayısı her geçen gün azalıyor. İşten atılmalar ve işsizlik sıradanlaşıyor. Çalışabilme imkanı bulanların ücretleri artan işsizliğe paralel olarak sürekli düşüyor. Düşük ücretlere ek olarak çalışma koşulları ağırlaşıyor. Çay molası, öğlen paydosu, hafta sonu tatili, servis hakkı ve hatta tuvalet ihtiyacı üzerinde kısıntılar söz konusu. Birçok fabrika ve atölyede zaten olmayan sigorta hakkına göz diken patronlar türlü numaralarla sigorta primlerini eksik yatırmanın yollarını yaratıyor. Birçok işyerinde bir gün çalışma, bir gün "dinlenme" uygulaması devreye sokuldu. Bu şekilde işçilerin sigorta primleri aylık 30 gün yerine 10-15 gün olarak eksik yatırılıyor. Esnek çalışma adına işçi ve emekçiler daha çok iş, daha az ücret kiskacına alınıyor. Maaş zamları çeşitli bahanelerle erteleniyor. Nadir olarak yapılan zamlar ise yüzde 5'i, 10'u geçmiyor. Çoğunlukla maaşa 15-20 milyon ilave anlamına gelen bu zamlar lütuf gibi sunuluyor. Büyüyen yedek sanayi ordusunun tepesine yerleşen sırttan patronların bahanesiyse hazır: *"enflasyon düştü, yüzde 8-10 ve giderek de düşüyor... artık eskisi gibi 'büyük' zamlar yok!"* Bunu söyleyen patronlar haklıysa, bugüne kadar işçilere, emekçilere büyük zamlar yapıldı ise yapılan bu zamlar, bu yüksek maaşlar nereye gitti? Nasıl oluyor da asgari ücret 350 milyon, bir öğretmen maaşı ortalama 650-700 milyon ve bir doktor maaşı dahi ortalama 1 milyar civarında iken ve yoksulluk sınırı 1,5 milyarı geçmişken patronlar maaşların yüksekliğinden bahsediyor? Çünkü patronlar yalan söylüyor! Yüksek olan işçi ve emekçilerin maaşları değildir. Bu dün de böyleydi, bugün de böyledir. Yüksek olan sadece patronların kârlarıdır. Gerisi yalandır...

Ama patronlar bununla da yetinmiyor. Ücretleri daha da düşürmek, kârlarını daha da arttırmak için saldırılarına her geçen bir yenisini eklemeye devam ediyorlar. Bu amaçla özelleştirmelerin kesintisiz şekilde sürmesi gerekiyor. Neden? Çünkü devlet "tüccar" değilmiş! Sağlık sistemi özelleştiriliyor. Neden? Çünkü halk kaliteli sağlık hizmeti alamıyormuş! Eğitim özelleştiriliyor. Neden? Çünkü devlet rekabeti engelliyormuş! Öyleyse ne yapmak gerekir? Her şeyi satacaksın. İşin içine parayı (patronları) sokacaksın. Patronlar bu işlerden büyük paralar kazanıp, kârlarına kâr katacak. İşte o zaman sağlık da, eğitim de kaliteli olacakmış! Sağlık ve eğitim hizmetlerinin kaliteli olması için ne rekabete ne de parayla satılmasına gerek var. Bu mal ve hizmetlerin birkaç holdinge peşkeş çekilmesiyle bırakın halkın çoğunluğunun kaliteye ulaşmasını, bugünü bile mumla aratacak bir vahşi dönem söz konusu olacaktır. Bugüne kadar işçi sınıfının ve emekçi yoksul halkın eğitimden sağlığa büyük acılar çektiği, insana yaraşır bir hizmet alamadığı doğrudur. Şeker pancarından alüminyuma, kömürden plastiğe, tekel ürünlerinden kağıda kadar çeşitli malların üretildiği KİT'lerin birçoğunun zarar ettiği, kaliteli mal ürete-

mediği, kimi bürokratların arpalığı olduğu da doğrudur. Ama sormak gerekiyor bu KİT'lerin birçoğunun yatırım yapılmayarak özellikle zarar ettirildiği, kaliteli üretim yapanlarının engellendiği, arpalık olarak kullananların başında bugün vatanmillet edebiyatı yapanların önde gittiğini ne çabuk unutuyoruz. Düne kadar yağmayı yapanlarla, hizmeti sunmayanlarla bugün özelleştirme diye ortalıkta dolaşanların aynı kapitalist sermaye güçleri ve işbirlikçileri olduğunu görmüyor muyuz? Özelleştirmeler yasaklanmalıdır. Bugüne kadar özelleştirilen tüm KİT'ler işçi ve emekçi denetiminde millileştirmelidir. Özelleştirilmesin demek eskisi gibi devam etsin demek değildir. Özelleştirilmesin demek işçi sınıfı, emekçi halk ve tüm ezilen ve sömürülenler insan gibi yaşayabilsin demektir. Bunun önündeki tek engel mevcut kapitalist sömürü düzenidir. Dolayısıyla çözüm için yapılması gereken satmak/kapamak değil tam tersine tümünü işçi ve emekçilerin denetimlerine almasıdır.

Ama bu patronların ve işbirlikçilerinin işine gelmeyecektir. Bu nedenle AB masallarını anlatıyorlar. Aş gelecek, iş gelecek, hepiniz en güzel okullarda okuyup, en güzel hastanelerde tedavi olacaksınız diyorlar. Sanki bugüne kadar hastane kapılarından çevrilen, bu kapılarda canlarını yitiren işçi ve emekçilerin sorumluları ve bu düzenin sahibi kendileri değilmiş gibi anlatıyorlar bunları. Her şeyi özelleştirsek kalite ve zenginlik gelecek deyip sonra yeni iş yasasıyla işçi ve emekçileri tüm haklarından mahrum bırakan koşulları yaratanlar kendileri değilmiş gibi yapıyorlar bunları. İşçi ve emekçilere Avrupa cennetini vaat edip sonra, başta sendikalaşma hakkı olmak üzere en temel örgütlenme haklarını engelleyen, sendikalaşan işçiyi işten atan, taşeron çalışmayı yaygınlaştıran, siyasal demokratik hakkını kullanmak isteyenleri terörist ilan eden sanki kendileri değilmiş gibi yapıyorlar bunları. Hepsini görüyoruz!

İşçi sınıfı ve emekçi halk olarak, hak ve özgürlüklerimize yönelik saldırılara karşı örgütlenmeliyiz. Dün Sümerbank işçisi yalnız kaldı, polis zoruyla fabrikadan sökülüp atıldı. Bugün SEKA işçisi aynı durumla karşı karşıya. Muhtemelen yarın Erdemir işçisi aynı saldırıyı yaşayacak. Ayrıca, eğitim ve sağlık hakkımızı gasp ediyorlar. Başımıza gelecekleri görelim, mücadelelerimizi birleştirelim. Sendikalarımızın başına çöreklenmiş bürokrasilerin; özelleştirmelere, işten atılmalara, düşük ücret ve zamlara karşı izledikleri işbirlikçi, hain politikalarına boyun eğmeyelim. Tüm sendika ve sınıf örgütlerinde başta örgütlenme ve sendikalaşma hakkı olmak üzere; özelleştirmelere, işten atılmalara, düşük ücret ve zamlara karşı mücadele temel talebimiz olsun. Sınıf mücadelecilerimiz bir direniş hattını örecek tüm sınıf kardeşlerimizle birleştirme talebini hayata geçirmek için işe koyulmanın zamanıdır. Aş da, iş de, hak ve özgürlük de ancak böyle gelecek... kapitalist masallarla değil...

CHP Kurultayı'nın Ardından...

CHP Kurultayı, ardında meydan muharebesi görüntüleri bırakarak tamamlandı. Sandalyelerin havada uçtuğu, insanların yaralandığı, bellere silahların görüldüğü, kürsünün işgal edildiği görüntüleri bugüne dek burjuva siyasi partilerin kurultaylarında çokça gördük. Bu görüntülerin yabancıları değiliz. Yine bir burjuva siyasi parti olan CHP için ise bu görüntüler çok da alışıldık değildi. Kendisini "sosyal demokrat" bir parti ve üstelik "Atatürk'ün Partisi" olarak tanımlayan ve bununla da övünen CHP, bugüne kadar MHP, ANAP, DYP gibi sağcı, milliyetçi partilerin kurultaylarında benzer görüntüler yaşandığında bunları eleştirmişti. Çünkü CHP'ye göre kendi kurultayında, kendi delegelerine, üyelerine, partililerine karşı bu kadar düşmanca davranan bir anlayışın temsilcileri kendisinden olmayana karşı çok daha düşmanca davranırdı. Bu nedenle parti içi demokrasinin olmadığı, eleştiri ve söz söyleme hakkının kısıtlandığı, özgür ve eşit katılımın bir hak olarak görülüp, garanti altına alınmadığı partilerin hükümet olmaları durumunda baskı tüm ülke düzeyine yayılıp,

genelleşecekti. Bu ise "demokrasi ve özgürlük" adına kabul edilemezdi.

Nitekim CHP, uygulamada olmasa da söylem düzeyinde dönem dönem bu anlayışı vurgulayarak bunun kendisine ait bir artı özellik olduğunu dillendirmişti. Oysa son kurultay gösterdi ki CHP hem anti-demokratik anlayış hem de vurdu kırdı konusunda diğerlerinden geri kalmak bir yana bu konuda öncülüğü kolaylıkla alabilecek durumda. Ne oldu da muhalefetteyken aşınan ve oy kaybeden ender partilerden biri olan CHP dışı doğru değil de içe doğru patladı? Ne oldu da CHP 17 Ağustos 1999 Depremi'nde, 19 Şubat 2001 krizinde silindir gibi ezilen işçi ve emekçi halk kitlelerinin omuzlarında yükselip, susarak bile muhalefet yapsa hükümet olabilecek koşullara sahipken ve üstelik bugün de işsizlik, yoksulluk almış başını giderken halen halk nezdinde itibarı sürekli gerileyen AKP olmuyor da CHP oluyor? CHP Kurultayı'nın ardından öncelikle bu soruların cevaplarının analiz edilmesine ihtiyaç var.

Kurultay'ın gösterdiği: hangisi daha kötü?

Öncelikle şunu tespit edelim:

CHP Kurultayı sadece Kurultay salonunda olanlarla değil Kurultay öncesi tartışma süreciyle birlikte suçlama, aşağılama, kişiselleştirme, parayla adam satın alma, fikri noksanlık ve elimde dosyalar var şantajlarıyla dolu bir kirlilik gösterisiydi. Kurultay günü bu kirlilik zirve yaptı. Kurultay öncesi Deniz Baykal'ın liderliğinde CHP'nin bir geleceği olmayacağına dair genel bir inanış vardı. CHP dışında herkesin, içinde ise Baykalcılar dışındakilerin tümünün paylaştığı bu inanç dolayısıyla Baykal dışında bir seçeneğin şansı hiç de az görünmüyordu. Nicedir bu konuda hazırlık yapan Mustafa Sarıgül'ün en çok güvendiği birinci konu parasının gücüyle (rüşvet) ikincisi de Baykal karşıtlığının geldiği noktaydı. Nitekim Sarıgül, Baykal'ı istemeyenlerden yana olsun söylemiyle genel başkanlık yarışına girdi.

Gerçekten de Baykal'dan yaka silkenlerin sayısı hiç de az değildi ama denize düşen yılanın sarılır durumuna düşmek istemeyen muhalif CHP delegeleri içinde, Sarıgül dışında bir seçenek için istekli olanların sayısı da az değildi. Adaylardan Hurşit Güneş bir yana bırakılırsa Celal Doğan ve Kemal Derviş gibi isimlerin de desteklediği Zülfü Livaneli bu noktada sahneye çıktı. Uzun pazarlıklar sonunda Baykal karşısında tek aday için görüşmeler yapıldı ama Sarıgül kendisi dışında bir seçeneğe yanaşmadı. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak istemeyen Baykal karşıtları Sarıgül'ün isteğini kabul etmediler; ama hem Güneş hem de Livaneli, Kurultay öncesinde adaylıktan çekilerek sahneyi Baykal-Sarıgül ikilisine bırakmak zorunda kaldılar.

Kurultay'ın mesajı: Baykal CHP, CHP Baykal'dır...

Her şeyin olduğu ama işçi ve emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin bırakın ana karakter olmayı dekor olarak bile kullanılmaya ihtiyaç duyulmadığı CHP Kurultayı'nın mesajı nedir? Önceki kurultaylarda Ricky Martin şovlarına taş çıkartacak şekilde sahne alan Baykal tüm yanıfların kaynağı da; acaba muhalifleri ondan çok mu farklı? AKP karşısında özgün hiçbir politik tutuma sahip olmayan tam tersine işsizlik, yoksulluk, özelleştirmeler, sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesi, rejim, AB, Ortadoğu vb konularda temelde AKP'nin program çizgisine sahip olan CHP'nin genel başkanlık için yarışan adayları, kaçınılmaz şekilde Kurultay'daki söylemlerini memleket meseleleri üzerine değil rakiplerinin kirliliği, kendi yücelikleri üzerine kurdular. Bu CHP'nin kendisidir. Bunun dışında bir CHP yoktur. Aransa da bulunamayacaktır. Bugünün CHP'si genel başkanı Baykal olduğu için böylesi bir parti olmamıştır. CHP böyle

bir parti olduğu için Baykal'da ona uygun bir genel başkan olmuştur. Bu anlamda Baykal CHP'dir, CHP'de Baykal. Ve yarın Baykal'ın yerini Sarıgül'ün alması durumunda genel başkanı değişecek ama CHP, CHP olarak kalmaya devam edecektir.

CHP ne istiyor, neyi temsil ediyor?

Haklar ve özgürlükler üzerinde nicedir devam eden yeni-liberal saldırıların 12 Eylül Anayasası üzerine inşa edildiğini, bugün AB'ne katılım çerçevesinde gerçekleştirilen "düzenlemelerin", kimiilerinin iddia ettiği gibi hak ve özgürlükleri genişletmediğini ve bu amacı taşımadığını, tam tersine mevcut durumu daha da perçinlemek anlamına geldiğini söylüyoruz. 12 Eylül askeri darbe-si işçi ve emekçilerin siyasi ve ekonomik örgütlerini parçalamış, örgütsüzlüğü genelleştirmiş ve sonrasında da örgütlenmeyi bir suç haline getirmiştir. En temel hak ve özgürlükler için dahi örgütlenilemeyen, baskı ve şiddetin sıradanlaştığı bir asker-polis rejimi söz konusudur. İşte CHP politika yapma alanını genişletemediği ölçüde bu rejimin, mevcut statükonun temsilcilerinden biri olmaya doğru evrilmiştir. Ama bugün asker-polis rejiminin egemen unsurları burjuvazinin talep ve ihtiyaçları temelinde AB doğrultusunda bir yeniden yapılanma sürecine girmiştir.

Bu süreç, CHP'nin her fırsatta ya çekip göreve çağırdığı MGK ve TSK'ya rağmen değil tam tersine bu güçlerin önde gelen temsilcilerinin işbirliğiyle birlikte işlenmektedir. Kuşkusuz rejim içi kimi unsurlar da kendi çıkarları doğrultusunda mevcut statükonun devamını istemekte ve bu doğrultuda bir mücadele vermektedir.

Bugün için bunların etki ve gücü belirleyici olmaktan uzaktır. Bu noktada ısrar edenlerin bir kısmı orta ve uzun vadede güçlenecek ama diğerleri de yok olacaktır. Çünkü önümüzdeki dönem bu zeminde politika yapmak isteyen birkaç partiyi besleyemeyecek ka-

dar daralma eğilimi göstermektedir. DYP, MHP vb. partilerin geleneksel olarak bu alanların temsilcisi olduğu düşünülürse CHP'nin bu politik zemin üzerinde büyüüp, güçlü bir alternatif olması çok zordur. CHP kaçınılmaz şekilde bu duruma uygun bir politik manevra gerçekleştirecektir. Bu süreç başlamıştır ve son Kurultay'a rağmen devam edecektir. CHP'nin AKP'nin ikizi olmasının anlamı budur...

CHP, AKP'den farklı değildir

Başını TÜSİAD'ın çektiği büyük burjuvazinin önderliğinde oluşturulan ve uygulayıcılığını AKP hükümetinin yaptığı sömürü ve işgal bloğu, egemen sınıf adına cumhuriyet tarihinin en güçlü ittifaklarından biridir. Bu bloğun CHP'den istediği, olası bir AKP sonrası dönem için alternatif olmasıdır, yoksa "kaçı-

nılmaz" olana karşı "ucuz politika" uygulaması değil. Sanılanın aksine CHP buna karşı değildir, verilen mesajı almıştır. Neden böyle düşünüyoruz?: Türkiye burjuvazinin en temel yönelimlerinin başında AB geliyor, CHP buna karşı değildir. İMF ile anlaşmalar ve özelleştirmeler bu temel yönelimin ana başlıklarındandır, CHP bunlara karşı değildir. ABD emperyalizmiyle temel müttefikliğin devam etmesi ve emperyalizmin Ortadoğu'ya yönelik bu çerçevedeki müdahaleleri bir diğer önemli başlıktır, CHP'nin bu meseledeki "karşıtlığı" sadece AKP kadardır. Baykal'ın 1 Mart Tezkeresi'ni CHP engelledi demesi fazlasıyla abartılıdır. Evet CHP karşı oy vermiş ama engelleyen AKP içindeki muhalifler olmuştur. Bu Baykal'ın bile hesap etmediği bir gelişme olmuştur. Baykal'ın buradan hareketle Kurultay'da, "ABD, CHP'ye 1 Mart Tezkeresi'nin hesa-

bını sormak için komplo düzenliyor" iddiası devamı gelmeyecek, CHP'ye değil kendisine ait bir iddia olarak kalacak ve unutulacaktır.

CHP içinde bunu unutturacak yeterince ABD sever vardır. Kıbrıs konusundaki AKP-CHP farklılığı hükümet-muhalefet farklılığıdır. Öne çıkan iç gündem maddelerinden türban, imam hatip okulları gibi konulara geleneksel konumlanışlara aittir ve sömürü-işgal bloğunun talepleri doğrultusunda "çözömlenecektir." Bu konuda ayrıca bir "özgünlüğe" gerek kalmayacaktır. Kaldı ki CHP içinde AKP'nin bakışına bire bir sahip çok sayıda önemli figür bulunuyor; Kemal Derviş, Zülfü Livanlı gibi... AB çerçevesinde Kürt hareketi ve Öcalan konusunda atılan adımların benzerlerini diğer alanlarda da görmeye devam edeceğiz. Ama bütün bunlar patronların ve işbirlikçilerinin talep ve ihtiyaçları doğrultusunda atılan adımlar ve saldırının merkezinde işçi sınıfı ve emekçi halk yer alıyor. Bu nedenle saldırının merkezinde yer alan işçiler ve emekçiler olarak AKP'den olmadığı gibi CHP'den de herhangi bir beklentimiz olamaz.

Açmazı açacak işçi sınıfıdır...

Dolayısıyla bu noktadan hareketle CHP Kurultayı'nın ardından sorulacak soru, "CHP değilse kim?" ya da "CHP nasıl adam olur?" olmamalıdır. Sormamız gereken tarihinin en büyük saldırılarıyla karşı karşıya olan işçi ve emekçilerin hak ve özgürlükleri için "nasıl bir sol harekete, mücadeleye, program ve örgüte ihtiyacımız var?" sorusudur. "Solun açmazı", halen "sosyal demokrasi" hayalleriyle CHP gibi partilerin peşinde koşanların ve AB gibi emperyalist-kapitalist birliklerden "özgürlük ve demokrasi" bekleyenlerin kuşattığı bir "sol harekete" sahip olmamızdan geliyor. Unutmamalıyız; Türkiye demokrasi için dahi devrimin gerektiği toplumsal, ekonomik, siyasi bir zemin üzerinde bulunmaktadır. Açmazı açmak, işçi sınıfı ve emekçi halk için devrimci sınıf mücadelesi seçeneğini hayata geçirecek güçlü bir önderliği ve partiyi inşa etmekle mümkün olacaktır.

Avrupa Anayasası: Neden “Hayır!”?

Şubat ayından itibaren pek çok Avrupa Birliği ülkesinde Giscard d'Estaing tarafından kaleme alınmış olan “Anayasa” halk oylamasına sunulacak. Muhafazakar sağ, sosyal demokrat, sosyalist ve hatta Daniel Cohn-Bendit önderliğindeki Yeşil partilerin oluşturduğu geniş bir liberal yelpaze “Anayasa” için “Evet” oyu çağırısı kampanyası başlatmış durumda. Kendini “anti-kapitalist” olarak tanımlayan sol kesimde ise egemen eğilim “Hayır” doğrultusunda.

Ancak bu “sol” son derece heterojen ve “Hayır” oyununda ortak bir payda yakalamış gibi görünse de, “Hayırcılar”ı oluşturan akımların ve partilerin programlarına bakıldığında gerçekliğe tekabül etmiyor bu ortaklık. Dolayısıyla bu noktada politik bir berraklık gerekiyor.

Liberal devletler antlaşması

Her şeyden önce Giscard'ın kaleme aldığı ve daha sonra Avrupa Konseyi ve AB Parlamentosu tarafından onaylanan metnin, burjuva demokratik kavrayış açısından bile bir “Anayasa” olmadığını tespit etmek gerekiyor. Giriş bölümünde Fransız Devrimi'ne atıfta bulunarak bir kavram aldatmacasına baş vurulmuş olsa bile, ne halk tarafından seçilmiş bir “**Kurucu Meclis**” tarafından hazırlanmış, ne hazırlanışı sırasında halkın tartışmasına açılmış, ne de kesinleşmesi için halkın oyuna sunulmuş bir metin. Metni hazırlayan Giscard, Alman ve Fransız hükümetleri tarafından “**atanmış**” biri; hazırlanışı sırasında ise, tartışılmasını bir yana bırakın, metni gören bile yok; ve nihayet ünlü “Anayasa” daha şimdiden Avrupa Konseyi, yani üye devletler devlet başkanları tarafından kabul edilmiş durumda,

Avrupa Parlamentosu'nun kabulü ise basit bir protokolün ötesinde anlam taşıyor. Referanduma sunulacak ülkelerde bu “Anayasa”nın (dikkat edin, Anayasa taslağı değil) red edilmesi durumunda ise, ne olacağını bilen yok; büyük olasılıkla kabul edilene değin tekrar tekrar oylanacak. Bu anlamda Avrupa “Anayasası” denilen metin, geçekte bir Anayasa değil, **devletlerarası bir antlaşma**. İşçi

yükselerek liberalizmi Avrupa Birliği'nin temeli haline getiren bir antlaşma bu. Yani, Avrupa Birliği'nin ulaştığı **doğal** kurumsal yapı.

Sol içindeki temel ayrım da burada yatıyor: “Bir başka Avrupa olanaklıdır” diyenler “Anayasa”daki belirli temel ya da ayrıntı ilkelere itiraz ederek ve daha demokratik ve sosyal bir Avrupa Birliği talep ederek “Hayır” oyu çağırısında

ve emekçi yığınların özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrasında elde ettikleri kazanımları **geri dönüşsüz bir biçimde** yok etmeye; özelleştirmelere, işyeri kapatmalarına ve “serbest emek piyasası” yaratmaya yönelik liberal politikaları “**anayasalaştırılmaya**”; sosyal devlet uygulamalarını **yasaklanmaya** yönelik bir “Konvansiyon”. Dolayısıyla buradaki temel sorun, “Anayasa”nın sadece hazırlanış biçimi değil, özünde ne olduğu: ulusal yasaların, anayasaların ve ulusal devlet ilkelerinin üzerine

bulunurken, devrimci Troçkistler “serbest ticareti” **anayasalaştıran** bu devletlerarası antlaşmayı, bizzat bu liberal-empyralist ilkenin üzerinde yükselen AB projesine karşı oldukları için red ediyorlar. Böylece sol hareket içinde iki farklı slogan oluşuyor: “Bir başka Avrupa” mı, yoksa **Avrupa Sosyalist Devletleri Birliği** mi?

“Serbest emek piyasası”

AB “Anayasası” liberal politikaları, ulusal düzeyde uygulanabilecek

Türkiye ne “kazanacak”?

Batı sermayesinin **ucuz emek pazarı** Türkiye'ye yönelmesinden elbette kazananlar olacak: ülkedeki büyük finans ve sermaye sektörleri, gerçekleştirecekleri işbirlikleriyle ve

emperyalist sermayenin etrafında örecekları yeni girişimlerle çok büyük paralar kazanacak. Türkiye burjuvazisinin AB'ye girmeye can atmasının temel nedeni de bu.

Ama bunlar bir avuç kesim. Milyonlarca işçi ve emekçi ise, sadece elindekini değil, geleceğini de kaybedecek. Birincisi, AB'ye girildiğinde işçi ücretlerinin artacağını sanmak bir hayal, zira Avrupa sermayesi bizzat ücretler düşük olduğu için gelmekte ve gelecek ülkeye. Yani hükümetlerden ücretlerin düşük tutulmasını talep edecek, **bunu koşul sayacak**. İkincisi, “Anayasa” gereği sonuna kadar götürülecek olan özelleştirmeler, özellikle sağlık, taşımacılık ve eğitim alanlarında emekçilerin sırtına ek külfetler yükleyerek **ücretlerin daha da aşınmasına** yol açacak. Ve üçüncüsü, yeni yatırımlar bazı yeni iş alanlarının doğmasına yol açarken, özelleştirmeler sonucunda

sanayi ve hizmetler alanlarında işini yitirenlerin boyutuna asla ulaşamayacak, işçi piyasasındaki rekabeti kızıştırmak için **sürekli bir işsizler ordusu** bulundurulacak, olmadı kapılar her ne olursa olsun çalışmaya hazır (yani zorunlu) iç ve dış göçe açılacak.

Bunları tahmin edebilmek için kahin olmaya gerek yok, zira İrlanda'sından Polonya'sına kadar tüm Avrupa'da yaşanmaya başlanmış olan gerçekler bunlar.

Bizce çözüm, “daha sosyal” bir Avrupa Birliği hayali ya da kapitalizmin yıkılmasını öngörmeyen, verili kurumların sadece daha “demokratik” hale getirilmesine dayalı muğlak bir “başka Avrupa” sloganları olamaz.

Çözüm, emek piyasasında yaratılan rekabete son verecek, emeğin dağılımında ve üretimin planlanmasında karşılıklı işbirliğine dayanacak bir sistemin yaratılabilmesinde. Bu ise tek tek ülkelerde ve bir bütün olarak Avrupa'da işçi ve emekçi yığınların iktidarıyla, yani Avrupa Sosyalist Devletleri Birliği'nin inşasıyla olanaklı.

Biz işte bunun için “Avrupa Anayasası”na Hayır, **“İşçilerin ve Halkların Avrupası”na Evet** diyoruz.

İşçi Cephesi

politikaların üzerinde kurumsallaştırıyor. Yani, sanayinin de ötesinde eğitimin, sağlığın, ulaştırmanın ve diğer tüm sosyal hizmetlerin (emeklilik dahil) özelleştirilmesini koşul kılmakla kalmıyor, aynı zamanda herhangi bir hükümetin devlet yönetimli ya da destekli herhangi bir uygulamasını yasaklıyor. Dolayısıyla halkların seçecekleri hükümetlerin, bu hükümetleri kurabilecek partilerin programlarının hiç bir önemi kalmıyor.

Ama buna karşılık, Avrupa düzeyinde bir asgari ücret tespitini öngörmüyor, böyle bir bağlayıcılık getirmiyor. Amaç açık: serbest emek piyasası çerçevesinde işçi sınıfı içinde rekabet yaratmaya, gelir düzeyi düşük ülkelerdeki işçi ücretlerini referans almaya yönlüyor. Bu da ücret düzeyi yüksek olan ülkelerdeki işyerlerinin kapanarak, sermayenin düşük ücretli ülkelere yönelmesine,

Avrupa'nın merkezinde işsizliğin artmasına, yoksulluğun yaygınlaşmasına yol açıyor.

Bu süreç çok önceleri, Portekiz, İrlanda, Yunanistan ve İspanya gibi ülkelerin Birliğe dahil edilmesiyle başlatılmıştı. Şimdi ise, eski Sovyet bloku ülkelerinin AB içine çekilmesiyle sürdürülüyor. Üstelik ilk grup ülkelere kısmen akıtılan ve emekçilerin kayıplarını kısmen gidermeye yönelik yapısal mali yardımlar, yeni katılımlar için artık söz konusu değil. Hedef savunmasız emekçi yığınların üzerindeki sömürünün güçlendirilmesi.

Kürt Hareketinde Yeni Gelişmeler

“...ulusal bağımsızlık programına dayalı bir örgütün dün gerilla mücadelesi veriyorken bugün ‘siyasi mücadeleye’ geçmesini, hatta yarın bir ‘genel af’tan yararlanarak burjuva demokrasisinin meşruiyeti içinde ‘özerklik’ için uğraşan bir yasal partiye dönüşmesini şaşkınlıkla karşılamak gerekir. Bütün bu ‘taktik’ler, ulusal bağımsızlıkçı stratejinin, halkçı pragmatizmin tamamlayıcı öğeleridir.” (İşçi Cephesi - Nisan 1993)

Öcalan’ın yakalanması, silahlı mücadelenin bırakılması, demokratik cumhuriyet ve üçüncü alan teorileri, Amerika ve diğer emperyalist devletlerle ilişkileri, Irak’ın işgalinden sonraki konumu gibi gelişmeler, sol harekette Kürt hareketine dönük bir dizi tartışmayı da beraberinde getirdi. PKK’ya toplumsal devrim görevi atfedilen, ulusal kurtuluş hareketlerinin sınırlarını görmezden gelerek PKK’yi ihanetle suçladılar. Devrimci Marksistler için bu gelişmeler hiç de şaşırtıcı olmadı, girişte yaptığımız alıntı bunun açık bir göstergesidir. PKK’nin ulusal bağımsızlık programı taktiklerini de belirlemekte ve farklı dönemlerde farklı biçimlerde karşımıza çıkmaktadır. Bu yazıda son gelişmelerin ışığında Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi’ndeki (KUKH) yeni gelişmeleri değerlendirmeye çalışacağız. Öncelikle Kürt ulusal kurtuluş savaşına önderlik eden PKK’nin siyasi evrimini incelemekte yarar var.

PKK’den Kongre-Gel’e Kısa Tarihçe

PKK, 27 Kasım 1978’de Lice’nin Fis köyünde Apocular diye anılan grup tarafından kuruldu. Açılımı Kürdistan İşçi Partisi’dir (Partiye Karkeren Kurdistan). Kuruluş dönemlerinde öncü kadrolarının sol-

dan etkilenmeleri ve Sovyetler Birliği’nin varlığı nedeniyle “sol” bir eğilim gösteriyor ve kendine özellikle yoksul Kürt köylüleri içerisinde taban buluyordu.

İlk silahı Urfa’da Bucak aşiretine sıkı örgüt, 1984’te Eruh ve Şemdinli’de yaptığı baskınlarla silahlı mücadeleye başladı. 1990’lı yıllarda devletin baskısı ve saldırıları (köy yakmalar, zorunlu göç, toplu infazlar) da arttı. Katliamların bir kısmı bugün gün ışığına çıkmaktadır. Bu dönemde PKK kitlesel eylemlere girişmeye başladı. 1993, 1995 ve 1998’de tek taraflı ateşkes ilan etti. 1999 Yılında ABD destekli bir operasyonla Abdullah Öcalan yakalandı. Öcalan yakalandıktan sonra *Demokratik Cumhuriyet* projesini öne sürdü ve 2 Ağustos’ta da silahlı birliklerin sınır dışına çıkması çağrısı yaptı. Öcalan’ın da etkisiyle PKK, 7. Kongre’de (Ocak 2000) silahlı savaşı durdurdu ve siyasi yollardan mücadele kararı aldı. Bu süreçten sonra parti içindeki çatışmalar da artmaya başladı. İrili ufaklı birçok grup partiyi terketti ancak parti etkisini ve gücünü sürdürdü. 4-11 Nisan 2002 tarihinde gerçekleşen 8. Kongresiyle PKK kendini feshetti ve KADEK (Kürdistan Özgürlük ve Demokrasi Kongresi) kuruldu. 1 Yıl sonra 2. Olağanüstü Kongresi’nde KADEK kendini feshetti ve KONGRA-GEL kuruldu. Mücadelenin demokratik, yasal zeminde sürdürülmesi yönünde karar aldı: “**KONGRA-GEL demokratik, ekolojik toplum**

*paradigması çerçevesinde başta Kürdistan’ın dört parçası olmak üzere Kürtlerin yaşadığı tüm alanlarda örgütlenerek, alternatif çözüm gücü olmayı hedeflemektedir. **KNK** ise Kürdistanı farklı ideoloji, program ve siyasi örgütlenmeleri ortak ulusal bir çatı altında toplamayı hedefleyen bir ulusal örgütlenmedir.”* PKK’yı silahlı mücadeleden sivil toplumcu bir anlayışa yönelten nedenleri anlamak için bölgedeki gelişmelere göz atmak gerekiyor.

Bölgesel Gelişmeler

Öncelikle Türkiye Cumhuriyeti Devleti, PKK’ye dönük kirliliğe savaşa girişmiş, köyler yakılmış, yurtsever militanların lojistik kaynakları ve toplumsal bağları baskıyla kesilmeye çalışılmış ve bunda da büyük ölçüde başarılı olunmuştur. Buna Doğu Bloku’nun çöküşü ve işçi hareketinde derinleşen bir önderlik bunalımı eşlik etmiştir. Bu süreçte PKK taktiklerini değiştirmeye başlamış, emperyalistler arası çatlaklardan yararlanarak ayakta kalmayı denemiştir. Partinin bu çizgisi, TC Devleti’nin baskıları sonucunda emperyalistlerin eliyle Öcalan’ın yakalanması ile son bulmuş ve ardından Parti, *Demokratik Cumhuriyet* ve 3. Alan teorileriyle sivil toplumcu bir çizgiye evrilmeye başlamıştır. Gerilla, sadece bir pazarlık unsuruna indirgenmiş, siyasi mücadele Türkiye’de büyük ölçüde DEHAP’ın üzerinden yürü-

tülmüştür. Kürt halkının hakları konusunda AB Birliği'ne giriş bir umut haline getirilmiş ve Türkiye'nin AB'ye katılmasına destek verilmiştir. Özellikle Irak'ın işgalinin ardından ABD ile iyi ilişki geliştirmeye çalışmıştır.

Kuzey Irak'ta ABD'nin desteklediği bir Kürt devletinin kurulabilme olasılığı partinin politikalarını belirlemiştir. Bu süreç parti içinde tartışmalara da yol açmıştır. Bu tartışmaların ardından yaşanan liderlik kavgalarında, Osman Öcalan'ın başını çektiği bir dizi unsur, Kuzey Irak'ta Amerikan kontrolünde yeni bir Kürt partisini kurmaya girişmiştir. Ayrıca işgal altındaki Irak'ta gerçekleşen seçimlere Kongre-Gel'le bağlantılı adaylar da katılmıştır. Bu durum TC Devleti'nin de tepkisini çekmekte ve ABD uyarılmaktadır. Pazarlıkların tam olarak ne olduğunu bilemiyoruz; ancak ABD'nin Irak'ta neredeyse güvenebileceği tek unsur olan Kürtleri şimdilik bir kenara itmeyeceği kesin. ABD, Kongre-Gel'in KDP ve KYB (Kürdistan Yurtseverler Birliği) ile ilişkilerinin düzelmesini göz önüne alarak, Kongre-Gel'i Kuzey Irak'ta sivilleştirmeye çalışıyor. Ama Türkiye gibi tarihsel ve stratejik bir ortağını da kolay kolay dışlayamaz.

Tüm bu gelişmeler ve tartışmalar Kürt hareketinde yeni kümelenmelere neden oluyor. Yoksul Kürt köylülerinin etkin olduğu hareket emperyalist politikaların da etkisiyle gittikçe Kürt egemenlerinin içine girdiği bir sürece doğru evriliyor. **Kesin olan bir şey varsa, o da hiçbir emperyalist politikanın Kürt halkını özgürleştiremeyeceğidir.**

Demokratik Toplum Hareketi (DTH)

Bu ayrılık ve birleşmelerin önümüzdeki dönemde de süreceği kesin. Son süreçte yeni bir gelişme de DTH'nin oluşturulmasıdır. AB'den tarih alma tartışmaları içerisinde Leyla Zana ve arkadaşları cezaevinden çıkmış ve kısa zaman içerisinde yeni bir partinin inşasına (DTH) girişmişlerdir. Oluşum, DEP'in eski milletvekilleri Leyla Zana, Orhan Doğan, Selim Sadak, Hatip Dicle ve Ahmet Türk ve

Öcalan'ın avukatlarının da aralarında bulunduğu 14 kişiden oluşuyor. Hareket, Kürt hareketindeki dağılmanın önüne geçerek yeni bir birleşme sürecini hedefliyor. Hedef yine Türkiye partisi haline gelmek, aynı DEHAP ve Özgür Toplum Partisi'nde olduğu gibi... Diyarbakır'da yaptıkları toplantıda, Doğan amaçlarını şöyle açıkladı: *"Kurulacak olan yeni partimizin örgütlenme modeli ve örgütsel işleyişiyle temel hedefleri ve siyasal programı halkın demokratik iradesinin en geniş katılımıyla şekillendirilecektir... DTH kendisinden önce kurulan ve çoğu kapatılmış bulunan HEP, DEP, ÖZDEP ve HADEP çizgisinin bütün kazanımlarıyla mücadeleyi özlerini koruyacak. Ancak, geçmişin tekrarı olmayarak, geçmişten sonuç alıcı dersler çıkararak, demokrasi ve özgürlük mücadelesini başarıya ulaştırmak için gerekli olan kapsamlı bir değişim ve dönüşümü gerçekleştirerek yoluna devam edecektir."* Doğan bu açıklamasında ayrıca AB sürecini kararlılıkla desteklediklerini ve demokratik ekolojik toplumu hedeflediklerini özellikle belirtti.

Gerçek şu ki, Öcalan'ın fikirleri ile oluşturulan 3. Alan teorisi ve *Demokratik Cumhuriyet* tezi, bir tür sivil toplumculuktur.

Bu sivil toplumcu anlayışın bir sonucudur DTH, yani emperyalizmin KUKH'ni ehlileştirilme çabasının bir sonucu. Elbette DTH'nin Kürt hareketindeki dağılmayı engellemesini ve yeniden birleştirmesini olumlu bir gelişme olarak değerlendiririz; ancak bu birleşmenin emperyalizmin politikalarıyla, sivil toplumculukla olamayacağını da biliyoruz. Bizce ne AB, ne de ABD Kürt halkını özgürleştiremez. Eğer AB'nin böyle bir özelliği olsaydı, ne Bask, ne Katalonya, ne Korsika, ne İrlanda, ne de Irak işgal altında olurdu. *"Devrimci Marksizm ulusların kendi kaderlerini gerçekten tayin edebilmelerinin, emperyalist çağda ancak bir toplumsal devrimle olanaklı olduğunu öngörür. Emperyalist dünya sisteminden kopmadığı sürece herhangi bir ulusun kendi geleceğini özgürce belir-*

leyebilmesi mümkün değildir ve bu kopuş ancak bir toplumsal devrimle ve işçi sınıfının iktidarıyla olacaktır... Elbette devrimci Marksistler sömürge bir halkın ulusal kurtuluş mücadelesini sonuna kadar desteklerler. Hatta bu mücadelenin önderliği bağımsız bir demokratik burjuva cumhuriyeti için savaşıyor da olabilir. Bu durum, ne desteğimizde bir değişikliğe yol açar, ne de sömürge ulusun önderliğini üstlenmiş olan bu partinin mücadelesine duyduğumuz saygıyı da. Ama bunların hiçbirisi, toplumsal devrim programına dayalı enternasyonalist, devrimci Marksist bir partinin inşası görevini de asla yok etmez." (İC - 1993)

Kürt emekçileri için gerçek kurtuluş, ancak diğer dünya emekçileri ve ezilen halkları ile birlikte tüm sömürücülere karşı mücadele ederek mümkündür. Kürt emekçileri sadece Türk sömürücülere değil Kürt sömürücülere de karşı mücadele etmelidir. Geri ülkelerde ulusun birliği ve tarım devrimiyle belirlenen demokratik devrimin sorunları ancak köylülüğü de çevresinde toplayan proletaryanın devrimci iktidarı ile mümkündür.

Yani; *"Ulusal demokratik devrimlerini bir sosyalist devrime dönüştürebilmeleri gerekir. Bu ise küçük burjuva ulusçuluğundan ve halkçılığından arınmış bir devrimci Marksist önderliğe ve Türk ve Kürt emekçilerinin devrimci bir enternasyonalin çevresinde toplanmasını zorunlu kılar. Oysa bugün Kürdistan'da ki hakim önderlik bu perspektiften yoksun. Yoksun olduğu sürece de, uzun 'yıpratma savaşı'nın kurallarına ve sonuçlarına razı olmak zorunda kalacaktır: ya Barzani ve Talabani'nin meclisine katılacak ya da dünya devriminin partisine. Ulusal bağımsızlık mücadeleleriyle sarsılan '3. Dünya' ülkelerinin hiçbirinde bunun dışında bir üçüncü yol keşfedilebilmiş değil."* (İC - 1993)

SEKA Direnişi Adım Adım Örülebilir

AKP hükümeti 27 Ocak 2005'de SEKA fabrikasının kapatılacağı kararını açıkladı. Bu karar ilk defa gündeme gelmiyor. Sermayenin bu ikinci denemesi. 1998 yılındaki birinci deneme yine SEKA işçilerinin direnişiyle karşılaşmış ve saldırı geri püskürtülmüştü. Bugün de başta SEKA işçileri olmak üzere tüm işçi sınıfının mücadelesiyle geri püskürtülebilir.

İşçi düşmanı AKP, 2004 yılında yarım kalan TEKEL, PETKİM ve TÜPRAŞ özelleştirmelerine ek olarak THY, Telekom, Erdemir ve SEKA'yı da ekleyerek 2005 yılı özelleştirme saldırı programını açıkladı. SEKA 20 Ocak'ta kapatılacak, makineler satılıp, arsası da İzmit Büyük Şehir Belediyesi'ne devredilecekti. Yani işsizliğin her geçen gün arttığı bir dönemde işçi düşmanı hükümet 734 işçiyi daha işsiz bırakmak için saldırıya geçti.

İşçiler 8 Ocak 2005 tarihinden itibaren fabrikanın kapatılmasına karşı kamuoyu oluşturmak ve

eylemliklerini tüm kitlelere duyurmak için, İzmit'te kitlesel bir miting düzenlediler. Mitinge TÜPRAŞ, Demiryolu işçileri, Zonguldak maden işçileri, kamu emekçileri ve farklı kesimlerden

katılım oldu. SEKA işçilerinin mücadelesi başta Kocaeli işçi ve emekçisinin gündemine oturdu. İşçiler 19 Ocak tarihinden itibaren aileleriyle birlikte fabrikayı işgal ederek sermayenin saldırısına karşı, "Bizim SEKA'dan ölümüz çıkar!" diyerek direnişlerinde kararlı olduklarını gösterdiler.

Bunun yanı sıra Selüloz-İş Sendikası, Özelleştirme Yüksek Kurulu'nun SEKA fabri-kası'nın kapatılmasına ilişkin kararının iptali ve yürütmenin durdurul-ması istemiyle dava açmıştı.

Sermayenin işçi sınıfına yönelik

saldırıların arttığı bir süreçte, SEKA işçilerin direnişi bir bakıma işçi hareketi için olumlu ve moral verici bir mücadele oldu.

Fabrikaları özelleştirme kapsamında olan işçilerin yüzü bir anda SEKA işçilerine döndü. Hem direnişi ziyaret ederek hem de buldukları yerlerden eylemler yaparak destek ağını örmeye çalıştılar. KESK'e bağlı sendika şube genel kurullarında SEKA direnişi örnek alınarak mücadele çağrıları yapıldı.

Sermaye saldırıya geçiyor

SEKA işçilerinin başlatmış olduğu bu mücadele, aslında burjuvaziyi de şaşırtmıştı. Çünkü burjuvazi mücadelenin bu kadar yayılacağını ya da destek bulabileceğini tahmin etmiyordu. Mücadelenin kendi içerisinde yavaş yavaş eriyeceğini, kitlelerden herhangi bir destek gelmediği koşullarda da rahatça saldırabileceklerini planlayan sermayeye çevrelerini SEKA işçileri direnişiyle umduklarını bulamadılar ve direniş ülkenin gündemine oturdu.

Mücadelenin yayılmasından çekinen sermaye çevreleri özellikle boyalı basın kalemşörları, SEKA işçilerinin direnişini kırmak ve kitlelerin bilincini bulundurmak için propaganda yayınları yapmaya başladılar. Çünkü SEKA işçilerinin direnişisi tüm işçilere örnek bir mücadele ve sermaye bu mücadelenin diğer işyerlerine sıçramasından çekindiği için saldırılarını daha da artıracaktır.

Burjuvazinin kalemşörları, SEKA fabrikasına kapatılmasına yönelik saldırılarını şöyle sıralıyorlar: SEKA'nın tüm fabrikalarına son 20 yıldır yatırım yapılmıyor, makinelerin teknolojisi eski, işçi maliyetleri özel sektörünün iki katı vs...

Peki bu ileriye sürdükleri iddialarının sorumlusu işçiler mi(?) ki faturasını işçiler ödesin. Sermaye hükümetleri, hem 20 yıldır yatırım yapmayacaklar hem de fabrikanın rekabet edemediğini ileriye sürerek fabrikanın makinelerini satıp arsasını bedavaya devredecekler. Bu ne pişkinliktir.

SEKA'da burjuva partilerin sahte yüzleri

3 Kasım seçimleri öncesinde bugün hükümet olan AKP, SEKA'nın özelleştirilmesine karşı görünüyordu. Hatta bugünün Çevre ve Orman Bakanı olan Osman Pepe, "SEKA bizim namusumuzdur, kapatılmaz" diyerek SEKA'nın kapatılmasına karşı çıkmıştı. Şimdi ise aynı kişi işçilere, "Zarar ediyor bu kurum. Kapatmak zorundayız" türünden nutuklar çekiyor.

Geçmiş dönemde AKP'lilerin yapmış olduğu bu sahte işçi "dostu" (düşmanı) siyaseti bugün bir başka burjuva parti olan CHP yapmaktadır. Deniz Baykal'dan Mustafa Sarıgül'e ve Sefa Sirmen'e kadar işçi dostu gibi görünen bu sahtekarları işçiler çok iyi tanımaktalar.

İzmit Büyükşehir Belediyesi'nin, hükümetten SEKA fabrikasının arsasını devralmak için yazdığı yazı şöyle: "Şehir merkezinde yer alan, mevcut hali ile modern anlayışına göre şehrin gelişimine ve trafik akışına engel olan işletme arazilerinin... bedelsiz olarak belediye-yedevredilmesini taktirlerinize arz ederiz." Bugün CHP'nin İzmit milletvekili olan Sefa Sirmen, 1998 yılında belediye başkanı olduğu dönemde hükümete bugünkü belediye başkanının yazdığı gibi bir dilekçe yazarak SEKA fabrikasının arazilerinin bedelsiz olarak belediyeye devredilmesi talebinde bulunmuştu. Ama bugün "yanınızdayız" pankartı ile pişkin pişkin SEKA işçilerinin ziyaretine gelebiliyor.

Mahkeme geçici olarak yürütmeyi durdurdu

Selüloz-İş Sendikası'nın açmış olduğu davayı, Ankara 9. İdare Mahkemesi geçici olarak yürütmeyi durdurma kararı verdi. Mahkemeyi bu kararı işçilerin lehine vermeye zorlayan neden SEKA işçilerinin direnişisi ve fabrikeyi terk etmeme kararlılığıdır. Yıllardır özelleştirme saldırısını hayata geçirmek için her türlü yöntemi deneyen, kirli oyunlar

oynayan sermayenin iktidarları, mahkeme sürecini zamana yayarak işçileri rehavete sürüklemeyi, direnişisi ve etkisini kırmayı hedefliyor. Çünkü onların yaptığı hesaba göre işçiler bir kez mahkeme kararlarına güvenerek direnişisi bıraktı mı, nasıl olsa yeniden direnişe başlayacak gücü ve iradeyi kendilerinde bulamayacaklardı. Ama olmadı. SEKA işçileri mahkemenin kararına rağmen fabrikeyi terk etmediler. Çünkü bu mahkemenin kararı geçicidir. Yani mücadele yeni başlıyor diyebiliriz.

İşçi hareketinde SEKA direnişisi dönüm noktası olabilir

1990'lı yıllardan bu yana sermayenin işçi sınıfına yoğun saldırılarına karşı işçi hareketinde ciddi anlamda bir karşı koyuş yaşanmadı. Bunda günümüzde işçilerin örgütlülüğünün -maalesef- sendika bürokratlarının denetiminde oluşunun da büyük etkisi var. 1999 yılında Sosyal Güvenlik Reformu adı altında emeklilik yaşının uzatılması, 2003 yılında Yeni İş Yasası'nın yürürlüğe girmesi gibi işçi sınıfının kazanılmış haklarına yönelik saldırılara karşı sendika bürokrasisinin de işçi hareketini frenlemesi sayesinde sermayenin saldırıları devam etmektedir.

İşte bu saldırılara rağmen, SEKA işçilerin direnişinin başarıya ulaşması işçi hareketinin üzerindeki ölü toprağını atmasını sağlayabilir. SEKA işçilerinin direnişinin başarılı olabilmesi için de sendika bürokratlarından bağımsız bir hat izlenmesi gerekir. Sendika bürokratlarının mücadelenin denetimini ellerinde tutmaları durumunda ihanetleri kaçınılmaz olacaktır. Sonuç olarak, sermayenin saldırılarına karşı bugün fabrikasında direnen SEKA işçilerinin mücadelesini yayması ve 16 Şubat'ta eylem kararı alan Emek Platformu'nu oluşturan sendikalara bağlı işçilerin mücadelelerini SEKA direnişisiyle birleştirmesi acil önem taşımaktadır. İşçi sınıfının üzerinden ölü toprağını atmanın zamanı gelmiştir. Bu anlamda SEKA direnişisi önemsenmelidir. İşçi sınıfı içinde çalışan tüm örgütlenmelerin bu bilinçle hareket etme zorunlulukları vardır. (13.02.2005)

GALS Tekstil Fabrikası Deneyimi

Üzerine

GALS İstanbul Esenyurt'ta bulunan bir tekstil fabrikası. İşverenin ayrıca Yenibosna, Hayrabolu ve Bulgaristan'da fabrikaları var. GALS patronu, Türkiye'deki tanınmış tekstil işverenlerinden biri, Güngör Keşçi. AKP hükümetinin davet ettiği AB komiserlerine Türkiye'de tekstil sektörünün durumunu aktaracak kadar etkin biri. Bu kişi aynı toplantıda Türkiye'de iş güvencesi olduğunu ve sendikalaşmanın önünün açık olduğunu açıklamıştı. Aynı patron, çok kısa zaman sonra sendikalaştıkları için 250 GALS tekstil işçisinin işine son verdi. Ne sendikal hakları ne iş güvencesini dinledi. AB ve demokrasi masalları bir kez daha hoş bir nida olarak kaldı...

Peki, GALS Tekstil işçilerinin sendikalaşma deneyimi neden başarılı olamadı, ya da başarılı olmasının imkanı var mıydı? Bu süreçte böylesi bir örgütlenme sürecinin analizini yapmak ve bundan sonraki mücadelelere bir deneyim olarak paylaşmak istiyoruz.

Mücadele başlıyor...

Öncelikle GALS Tekstil deneyiminin farklı bir deneyim olduğunu söylemeliyiz. Çünkü fabrika içerisinde herhangi bir örgütlülük yoktu ve fabrika içinde örgütlülüğü sağlayacak ve sürdürecektir deneyimli bir ekipten de yoksunduk. Bu nedenle ilk hedefimiz bu örgütlülüğü sağlamak ve devamını getirecek bir ekip yaratmak olmalıydı. Nitekim işçilerin ilk talebi sorunlara karşı mücadele etmek ve sendikalaşmak yönündeydi ve bu niyetle mücadele başladıktan sonra süreç içinde eksiklikler daha da belirginleşti. Evet, fabrika içerisinde bir hareket ve belli bölümlerde kendiliğinden oluşmuş bir birlik vardı. Özellikle dikimhane bölümü örgütlülüğün üst düzeyde olduğu bölümdü. Ayrıca üt-pakette de dönem dönem hareketlenmeler oluyordu. Fazla mesailere kalınmıyordu. Mesaiye kalmamak için bir işaret geliştirilmişti ve bir anda çalışma bırakılıyordu.

Ayrıca iş yasasına uygun olarak

işverenin hazırladığı sözleşmeler imzalanmamıştı. Koşulların ağırlığı, aşırı mesailer, baskıcı ustabaşılar ve sefil ücretler canlara tak etmiş ve örgütlenme gereği iyice açığa çıkmıştı. Hedef sendikalaşmaktı ve hep birlikte bu amaç için mücadele edilecekti.

Öncelikle mücadelelere önderlik edecek bir komite oluşturulmalıydı. Bu komiteyle ilgili isimler belirlendi. Komiteye bayan işçilerin ve farklı bölümlerden işçilerin de katılması çok önemliydi. Sendikalaşmanın zor bir mücadele olduğunu biliyorduk; bu nedenle iyi bir hazırlık ve örgütlenme süreci gerekiyordu. Bu yüzden mücadelenin başını çekecek öncülerin sürece hazırlıklı olmalarını ve bu konuda ailelerin de ikna edilmesi gerektiğini işçi arkadaşlara anlattık, deneyimlerimizi paylaştık. Komitenin sendikalar, sendikal haklar ve geçmiş mücadeleler konusunda deneyimli olması gerektiğini özellikle belirttik. Bu toplantı sonrasında bir daha ki toplantıya aynı patronun kaç şirketi olduğunu ve kaç işçinin çalıştığının öğrenilerek gelinmesi kararlaştırıldı.

Bir sonraki toplantıya katılım daha da fazla oldu. İşverenin kayıtlı olduğu 3 işyeri ve yaklaşık 1200 işçisi vardı. İşçisi vardı. Hatta Esenyurt'taki fabrikanın işçileri 2 şirkete bölünmüştü. Bir komite oluşturulmuştu; ancak sonuç almak için bir an önce sendikalaşmak isteyen ve yukarıda bahsedilen hazırlık sürecinin önemini kavrayamaktan dolayı geri plana atan işçi arkadaşlar söz konusuydu. Bir yandan bugüne kadar ki deneyimler sabırlı çalışmanın gerekli olduğunu gösteriyor ve bu durum örneklerle anlatılıyordu; ama mücadelenin sıcaklığı işçileri sabırsızlandırıyordu ve kafalar karıştı. Bir yanda sabır, bir yanda ise bir an önce sendikalaşmak isteği vardı. Üstelik atılan bir arkadaşın geri alınması için iş bırakılmış ve sonucunda işveren çalışılmadığına dair notere tutanak tutturmuştu. Noter "**çalışıyor musunuz?**" dediğinde toplu olarak "**hayır!**" denmiş ve bu da kayıtlara

geçmişti. Bu durum korku yaratmış ve bir an önce sendikalaşma isteğini arttırmıştı.

Daha önceki deneyimlerimizin ışığında örgütlenme sürecinde -kimi zaman- eylemleri azaltmayı ve komitedeki arkadaşların kendilerini deşifre etmemelerini söyledik; ve ayrıca sürekli eylemin işçileri yorabileceğini de aktardık... Bunlara rağmen atılma olursa ertesi gün fabrikaya girmeye çalışmak, fabrikadakilerin de iş bırakarak dışarıdakilere destek vermesi en doğru hareket olacaktır. Bu eylemin ardından patronun artık bir kozu olduğunu ve içerideki örgütlenmeyi fark ettiğini tahmin ediyorduk. Ancak örgütlenmenin gücünü bilmediği için tensikat için bekleyebilirdi de. Acilen bantlarla toplantı yapılmalıydı. Komiteyle birlikte evlere, ailelere ziyaret planı yapıldı. Çünkü böylesi bir süreci ailelerin desteği olmadan sürdürmek çok zordur.

Daha sonraki toplantılarda da işçilerin çoğunluğu sendikaya bir an önce üye olmak isteğini sürdürdü ve sabırlı bir hazırlık süreci sahipsiz kaldı. Komitede öncülüğü çeken arkadaşlar bu sürece müdahale edemediler. Öte yandan üye olmanın iyi bir yanı da vardı. İşverenin işten çıkarmaya girişmesi durumunda sendikalı olmak savunulacaktı. TEKSİF sendikası Bakırköy Şubesi, üyelikleri noterden geçirme fakat Bölge Çalışma'ya vermeme sözü vererek üyeliğe başladı.

Sendikalaşma süreci çok hızlı bir biçimde sürdü. Fabrika çıkışlarında araçlarla notere gidiliyordu. Hatta sonraları fabrikaya yakın bir depo tutuldu. Sendika, yılbaşı öncesi çoğunluğu almak istiyordu. Sabırlı çalışmanın gereği olarak bir yandan işçilerle hazırlık sürecini sürdürmek gerekiyordu, diğer bir yandan da süreç devam ettiği için sendikalaşmaya devam etmek. Ancak bu hızlı sendikalaşmanın toplu işten çıkarmayla sonuçlanabileceğini, önemli olanın sendikalaşmak değil güçlü bir örgütlenme yaratmak olduğunu biliyorduk ve bunu işçi arkadaşlarla sürekli paylaştık.

Çünkü patron örgütsüz olduğu-muzu anlarsa, sendikalı olmuş işçiler çoğunluğu da alsa pervasızca saldıracaktı. Buna rağmen bir hata daha yapıldı ve süreci hızlandırma adına işin başını çeken bazı işçi arkadaşlar, diğer işçileri kolay sendikalaştırmak için sendikalaşmanın avantajlarıyla ilgili boş vaatlerde bulundu. Bunun çok yanlış olduğu, sendikanın bir sihirli değnek olmadığı ve ancak örgütlüysek sendikanın sendika olacağını işçi arkadaşlara sürekli olarak anlattık. Deneyimlere kulak vermek, onlardan gerekli dersleri çıkarmak gerekir. Komitede ki bazı işçi arkadaşlar deneyimlerin önemine inanmasına rağmen hızlı örgütlenmeye devam etti. Birçok kez benzeri süreçler yaşanmasına ve tekrarlanan hatalara rağmen aynı süreci ve hataları bir de kendilerinin yaşamak istemesi de çok önemli ayrı bir deneyimdir. Bu kez de öyle oldu...

İşveren Harekete Geçiyor

İşveren bayramdan önce 10'u sendikalı 20 işçi arkadaşımızı çıkardı. Atılmalara karşı tepki verilmeliydi. Sendika ise sessiz kalınmasını söyledi. Tepki verilmesinin önemi işverenin içerideki örgütlenmeyi ölçmek istediğini öngörmekten kaynaklıydı. İçeriden tepki gelmesi işvereni rahatlattı. Çünkü birlik kırılmıştı. Oysa tepki vermek gerekiyordu. Hem atılanlar hem içerdekiler tarafından. Ardından işveren 3 ay maaş veremeyeceğini, krizde olduğu yalanını söyledi. Üstelik koşulları daha da ağırlaştırdı.

Sendika bir an önce işverenle masaya oturmak istiyordu ancak içeride birliğin zayıf olduğunun farkına varan patronun masaya oturmayacağı da ortadaydı. Bölümlerle toplantılar yapmaya çalışıyor, insanları toplantılara çağırıyorduk. Sendika'da Hayrabolu'yu örgütlemeye girişti. Ardından bazı bölümlerde çoğunluğu sağlayarak üyelikleri vermeye başladı. Ve beklenen oldu; işveren işçileri şubat başına kadar ücretsiz izine çıkardı. Bunun patronun saldırısının başlangıcı olduğu açıktı. Ancak buna karşı durmak ve çalışmak istiyoruz demek yerine izine çıkıldı.

İzin sırasında iş yasının 17. maddesinden atılmalara dair bir

yazı geldi. 255 işçi işten atılmıştı. Tazminatları 8-24 Şubat tarihleri arasında yatırılacaktı. Üstelik işveren tam 1 ay önce Bölge Çalışma'yı bilgilendirmişti. Bir kez daha hazırlıksız yakalanıldı. Acilen tüm işçilerin toplamaları gerekiyordu. Yaklaşık 70 işçinin katıldığı ve sendika yöneticilerinin de olduğu bir toplantı yapıldı. Mücadele etmek isteği ve gerekirse fabrikanın önünden ayrılmama sözleri verildi. Ancak tazminatları kaybetme korkusu da çoğunlukta vardı. Tazminatların yasal hak olduğu, mücadele ederek tazminatların daha erken de alınabileceği anlatıldı. Verilecek tazminatların doğru olup olmadığını da hesaplamak gerekiyordu. Ayrıca mahkemeye başvurarak sendikal tazminatların da alınma hakkı saklıydı. Ardından farklı işçi bölgelerinde toplantılar yaptık. Pazartesi servislerle fabrika önüne gitmek ve içeri girmeye çalışmak doğru olacaktı. Eğer girilemezse bir komite oluşturarak işverenle görüşmek ve işe dönme isteğini söylemek hedeflenmeliydi. İşveren kabul etmezse içeriye girmeye çalışmak ve içerdekilerin de iş bırakmalarını sağlamak için çaba gösterilmeliydi.

Pazartesi sabahı yaklaşık 100-120 işçi fabrikanın önündeydi. Bir sendika temsilcisi vardı. 3 otobüs çevik kuvvet, 2 ekip arabası ve birçok sivil polis fabrika önünde ve çevresinde yığılmıştı. Patron bizden uyanık davranmıştı. Polis, kışın ortasında kapının önüne konulan işçileri değil, patronu korumak için oradaydı. Ancak işçiler polisin tacizine rağmen dağılmadılar. Daha sonra sendikanın şube başkanı Çetin Yelken geldi ve işçilere haklarını anlattı. İşveren işçilerin çoğunluğu sağlamadığı için sendikayı muhattap kabul etmedi. Komite, fabrikaya girdi ancak işveren işçilerin isteklerini kabul etmedi.

Çıkış kağıtlarına **"tüm haklarımız saklıdır"** notunun yazılması bir bilgi olarak verildi; olası bir mahkemede haklarının kazanılabilmemesi için. Bunun üzerine noter çağırıldı ve işverenin işçileri işe almadığının zaptı tutuldu. İşçiler 1 ay içerisinde sendikal hakları veya

işe dönüş için dava açabilecekler. Komitenin davayı takip etmesi ve dönem dönem eylemler yaparak işvereni sıkıştırması yönünde karar alındı. Mücadele fabrikanın önünde bekleyişle devam ediyor, ayrıca yasal süreç de başladı.

Dersler...

1)GALS deneyimi, gerek işçilerin deneyimsizliği ve heyecanı, gerekse sendikacıların aceleci tutumları nedeniyle bu şekilde sona erdi. Ancak GALS işçileri olumlu-olumsuz deneyimleriyle bu mücadele okulundan çıktılar. Her mücadele, her direniş, her grev bir okuldur. Bu mücadelenin derslerini özümsemek ve bunlarla bir sonraki mücadelelere hazırlanmak gerekir.

2)Her mücadelede olduğu gibi sendikalaşmada da uzun bir hazırlık dönemi gerekir. Direniş fonlarının hazırlanması, ailelerin ziyaret edilmesi ve mücadeleye destek vermelerinin sağlanması, eğitim çalışmalarının yapılması, fabrika içinde güçlü bir örgütlülüğün, birliğin sağlanması gerekir. İşçiler bilinçlendirilmeli, sendikal haklar, iş yasaları ve geçmiş mücadelelerin dersleri konularında donatılmalıdır.

3)Örgütlenme gizli olmalı ve en ufak tedbirsizliğin mücadelenin yenilgisine neden olacağı unutulmamalıdır. Fabrika ilmi ilmi örülmeli, sendikalaşma işverenin ispiyoncularından korunmalıdır.

4)Ne olursa olsun içerideki birlik korunmalı ve işçilerin çoğunluğunun onayı alınarak hareket edilmelidir. İşçilere asla yalan söylenmemeli ve sendikaya dair boş vaatler verilmemelidir. Bu daha sonra olumsuz biçimde geri dönecektir. İşçilere sürecin zorlukları aktarılmalıdır.

5)Önemli olanın sendikalaşma değil, örgütlenme olduğu unutulmamalıdır. Çünkü güçlü bir örgütlenme yoksa sendika kolayca yokedilebilir. Hatta bu bazen işveren-sendika işbirliği ile olur.

Örgütlenme güçlüyse ne patronlar, ne de sendika ağaları önünde durabilir.

Özelleştirme Sırası Erdemir'de

AKP hükümeti emekçilerin kazanımlarına saldırmaya devam ediyor. İşçi sınıfı ve emekçi halk her sabah kalktığında yeni bir saldırıyla karşılaşıyor. Emekçilerin örgütlü olmadığı bu koşullarda gerici yasalar birer birer burjuva meclisten geçiyor. İşçi sınıfı örgütü sendikaların tepesindeki sendika ağaları ise burjuvazinin saldırılarına ses çıkarmak bir yana işçileri etkisizleştirmeye çalışıyor.

Özelleştirmeler bu saldırıların bir tanesi. AKP hükümeti özelleştirmelere yeniden hız verdi. Sümerbank Bakırköy fabrikası bir sabah polis işgaliyle kapatıldı ve emekçiler işlerinden sökülüp alındı. TÜPRAŞ, SEKA, TEKEL, ERDEMİR... özelleştirilecek son fabrikalar. Bu fabrikalar haricinde önce SSK'nın sonra da eğitimin özelleşmesi gelecek. Hatta polis teşkilatının bile özelleştirilmesi planlanıyor!

Sermayenin satışını dört gözle beklediği fabrikalardan biri Erdemir'dir. Erdemir Türkiye'nin en kârlı 20 işletmesinden biri. Bünyesinde Ereğli Demir Çelik fabrikası İskenderun, Gebze, Romanya fabrikaları ve maden işletmesi var. Onbinlerce insanın çalıştığı, yüzbinden fazla insanın geçimini sağladığı bir işletme Erdemir. Doğal olarak da özelleştirmenin gözdesi. Talipleri dünya devleri: bir ABD, bir İngiliz ve bir Fransız firması.

Hükümet hem İMF'ye hem AB'ye verdiği sözler nedeniyle Erdemir'i sermayeye peşkeş çekmek zorunda. Hükümet patronlara daha fazla para kazandırmaya çalışıyor. Peki işçileri kim düşünüyor? Bir kez daha şu gerçek ortaya çıkıyor: emekçinin dostu emekçilerden başkası değildir.

Ereğli'de emekçiler saldırının farkında. Özelleştirmenin haklarına dönük bir saldırı olduğunu biliyorlar. Bu yüzden Ereğli'de yoğun bir hareket var. İşçiler özelleştirmeye karşı tepkilerini yükseltmeye başladılar, üstelik şehir halkı da onları destekliyor. İşçiler önce güvendikleri sendikaları, Türk-İş'e bağlı Türk Metal-İş'i harekete geçirmeye çalıştılar. Ancak Türk-Metal satışı onaylanmış durumda. Sendika ağaları cüzdanlarını çoktan doldurdular. Bu durum işçilerdeki hoşnutsuzluğu daha fazla artırıyor. Çünkü mücadeleye onları yönlendirecek araç, sendika onları terk etmeye hazırlanıyor. Yine de işçiler bu saldırıya karşı durmak için hazırlanıyorlar.

Erdemir sadece çalışanların ekmeği kapısı değil, tüm bölgeyi ayakta tutan bir işletmedir. Bu mücadele sadece Erdemir işçisinin değil, tüm bölge halkının mücadelesidir. Bu yüzden Erdemir işçisi mücadelesinde yalnız olmayacaktır, olmalıdır!

Erdemir'in özelleştirilmesi bölgede işsizliği arttıracak, sigortasız, sendikasız çalışma daha da yaygınlaşacaktır. Türkiye ve dünyadaki tüm örnekler bunu göstermektedir. **Bu saldırıya karşı mücadele çok önemli ancak bir fabrikayla sınırlı mücadelenin başarılı olması çok zor. Çünkü sermayenin topyekün saldırısına karşı topyekün cevap vermek gerekiyor. Örneğin Erdemir işçilerinin mücadelesi SEKA, TÜPRAŞ, TEKEL, SSK... işçilerinin mücadelesiyle birleşmediği sürece özelleştirmeleri durdurmak çok zor. Ama imkansız değil!**

Bu mücadelede kendi gücümüze güvenmek ve saldırıya hazırlanmak zorundayız. Sendika ağalarına güvenmeyi bırakıp, kendi işyeri komitelerimizi yaratmak zorundayız. Sendikaya güvenmek ve bütün işi onlara havale etmek, kendi sorunlarımızı bizzat sahibi olmamak baştan kaybet yani satışı kabul etmektir. Kendi bölümlerimizden başlayarak özelleştirme karşıtı cepheyi yaratmalıyız. Ayrıca özelleştirilmesi düşünülen diğer işletmelerle ortak komiteler oluşturmalıyız. **Mücadele edersek de belki kazanamayacağız, ama işçi ve emekçiler olarak kazanmak için mücadele etmekten başka seçeneğimiz yok!**

Özelleştirmeler Yasaklansın!

Özelleştirilen İşletmeler Emekçilerin Kontrolünde Millileştirilsin!

Nehir Gülen

TL Yenilendi: Zamlarda ve Hayat Pahalılığında Değişen Bir Şey Yok

AKP Hükümeti, yeni yılla beraber TL para biriminden altı sıfır attı ve yeni para birimi olan YTL'ye geçti. Bu değişiklikte birlikte, piyasada var olan banknotların yanısıra, 50 ve 100'lük banknotlarda piyasaya sürüldü. Hükümet bu değişiklikle ülke ekonomisinin düzelme yolunda olduğu havası yaratmaya çalışmıştır. Peki gerçekten bir düzelme var mı? İşsizlik, yoksulluk azalmadığına göre, emekçilerin hayatında bir düzelme olmadığı ortada. Aksine, hükümetin TL'den 6 sıfır atmasından fiyatları yukarıya yuvarlayarak gizli zam yapanlar yararlandı.

Gerçek şu ki, hükümetin paradan 6 sıfır atması paranın değerini arttırmaz. Eğer hükümet, piyasaya hacminden fazla para sürmüş olsaydı para değer kaybederdi. Ama eğer piyasa hacminden az para sürmüş olsaydı piyasada pa-

ranın değeri yükselirdi. Böyle bir şey olmadığı için, YTL ile birlikte paranın değerinde ne bir artıştan, ne de azalıştan sözedilebilir.

Peki, hükümetin TL'den attığı altı sıfır neye yaradı? Burjuvazinin derdi hesaplarını kolaylaştırmak. Hükümet, AB süreciyle birlikte Euro'ya uyum sağlamaya çalışıyor. Ayrıca, yeni piyasaya sürülen 50 ve 100'lük banknotlar TL döneminde piyasaya sürülmüş olsaydı, para basılması anlamına gelirdi. Bu durum da hem paranın değerinin düştüğü, hem de enflasyonun arttığını gösterir. Hükümet, bunu yapmak yerine paradan altı sıfır atmış ve yeni 50 ve 100'lük banknotlar basarak kendini garantiye almak işlemiştir. Böylece AKP hükümeti döneminde artan enflasyondan sözedilmeyecek ve AKP hükümeti, "istikrar hükümeti" olarak anılacaktır. Yani

hükümet, toplumun gözünü boyamayı amaçlıyor. Bu değişiklik, psikolojik olarak kitleleri aldatmaya yöneliktir.

Ayrıca, YTL ile birlikte bozuk para sorunu ortaya çıkmış ve esnaf, insan-

ların cebindeki paraları bozmayıp parayı yuvarlamayı yani paranın üstünü cebine atmayı tercih etmiştir.

Aylar önce çalışmaya koyulan hükümet bu gerçeği görmüş ve hiçbir önlem almamıştır. Olan yine yoksul emekçilere olmuştur

Burjuva düzenin uygulayıcısı olan AKP hükümeti, TL'deki sıfırların itibarlarını zedelediğini, onurlarına dokunduğunu söylüyor. Ama ülkedeki yoksulluk, sefalet, eğitim... onurlarına dokunmuyor. Çünkü onlarla aynı hayatı paylaşmıyoruz.

Sonuç olarak hükümet, paradan altı sıfır atarak burjuvazinin muhasebe hesaplarını kolaylaştırmış olabilir. Ama yoksul kitlelerin hayatında hiçbir ilerlemeden söz edemeyiz.

Hayat pahalılığı, gizli ve açık zamlar nedeniyle emekçi halk kısa zaman içerisinde hükümetin bu aldatmacasını farkedecektir.

Emekçi kitlelerin kapitalist sömürü düzeninden ve bu sistemin uygulayıcısı hükümetlerden bir beklentisi olmamalıdır. Çünkü kapitalist düzenin amacı işçileri, emekçileri sömürerek daha fazla kâr elde etmektir.

Dolayısıyla emekçi kitlelerin bu düzene karşı mücadele etmekten başka bir seçeneği yoktur.

Orhan Aral

Sigortasız Çalışmak İstemiyoruz!

Çalıştığımız işyeri 35-45 kişinin çalıştığı bir tekstil atölyesi. Tekstil atölyelerinde yaşanan genel sorunların çoğunluğu bizim iş yerinde de mevcut: işçilerin çoğunluğu sigortasız, mesai ücretleri düşük, ücret ödemeleri düzensiz. Üstelik önceleri haftalık olarak ödenen ücretler, **“ödeme zorluğu çekiyoruz”** bahanesiyle aylığa çevrildi. Aylık dört hafta üzerinden hesaplandı ve cumartesi günleri çalışma kaldırıldı, yerine akşamları 30 dakika daha fazla çalışma zorunluluğu getirildi.

“Ay 30-31 gün çekiyor. 4 Hafta üzerinden ücret hesaplandığında 28 günün parası ödenir. Bu kalan günler ne olacak” diye sordum. Patron bu kadar ince hesap yapmadığını iddia etti. Senede iki hafta ücretli izin vererek bunu kapatacağını vadetti. İşin kötüsü benim dışında hiç bir arkadaştan itiraz gelmedi. İtiraz etmeyen arkadaşlar işin farkına bir kaç gün sonra vardılar. Ancak patron uygulamaya geçmişti.

İş yerinde 35-45 kişiye 1 tane tuvalet mevcut. Kadınlar ve erkekler aynı tuvaleti kullanıyorlar. Tuvaletin yetmediğini, buna bir çözüm bulmaları gerektiğini söyledik. Bunun üzerine kendilerince bir çözüm bulmuş ve tuvaletin içine kağıt asmışlar. Tuvalete girdiğimde şöyle yazıyordu: **“Tuvalette 3 dakikadan fazla kalmak yasaktır”**. Ben de kağıdı yırtıp attım. Kimse kağıdın ne olduğunu sormadı, sorsalardı söyleyecektim!

İşe yeni girdiğim günlerde sigortanın olup olmadığını sormuştum. Onlarda ücretlerin çok yüksek olduğunu, fakat sigorta masrafının yarısını ödemem kaydıyla sigorta yapabileceklerini, bunun için bir hafta düşünmemi söylediler. Bir hafta sonra şartları kabul ettiğimi söylediğimde yalnız bir kağıdı imzalamamı söylediler.

Kağıdın içeriğinde ne yazdığını sorduğumda bunun bir teminat ol-

duğunu işten çıkarıldığımda tazminat istemeyeceğime dair imza atmam gerektiğini söylediler. Bu şartlar altında sigortalı olmanın bir anlamı yoktu. Ben de kabul etmedim. Aynı işyerinde çalışma devam ediyorum.

Sorunlar çok, ama işsizlik korkusundan insanlar mücadele etmiyorlar. Sigorta bir haktır ve bizim güvencemizdir. Patronlar çok kâr elde etmek için bu hakkımızı kullanmamıza izin vermiyorlar. Üstelik bizi sefil koşullarda çalışmaya zorluyorlar.

Buna karşı örgütlenmek ve mücadele etmek zorundayız. Atölyede yanımızda çalışan arkadaşlardan başlayarak sorunlarımızı tartışmalı, birbirimize güvenmeli ve birlik olmalıyız. Örgütlenir ve mücadele edersek bu koşulları değiştirebiliriz, işimizi değiştirerek değil!

Jiyan

İşten Atıldık Ama Mücadelemiz Sürecek

Sendikalaşma sonucunda toplam olarak 220 üyeye ulaştığımız. Patronun adına kayıtlı üç şirketten birinde çoğunluğu sağladık ve Çalışma Bakanlığı'na yetki başvurusunda bulduk.

Diğer iki şirkette ise üyelikler daha yavaş gidiyordu. Çünkü işçileri başta bilinçlendirmek yerine üyelik yapmak bizlere daha mantıklı geldi. Belirli bir noktaya geldiğimizde ise tıkanıktık.

Sendika ile bağlarımız da pek iç açıcı değildi çünkü üye yapmaktan başka bir şey yapmıyordu. Doğru düzgün bir toplantı bile düzenleyemedik.

İşçilerin hepsi ayrı telden çalışıyordu. Bu hem moralimizi bozuyor hem de karamsar bir hava yaratıyordu.

Patron ise bu durumdan yararlanmanın yollarını arıyor ve baskılarını artırıyordu.

İlk olarak aylık ücretlerimizi geciktirerek ver-meye başladı. Avansları vermiyordu. Ve bizler bu durum karşısında hiçbir şey yapamıyorduk.

Oysa bazı işçi arkadaşlarla konuşup **“bu gidişata bir çözüm bulmak gerekir”** diye konuşuyorduk. Çünkü bizler sessiz kaldıkça patron daha fazla saldıırıyordu.

Patronun bu tutumunu sendikacılara söyledik. Ama bir sonuç alamadık. Çünkü sendika **“sendikal çalışmaya zarar verecek bir eylemde bulunmayın”** dedi. Ama bir

çözüm de üretmiyordu. Patron saldıırıyor, sendika ise sessiz kalın diyordu. Bu durum, bizi karamsarlığa itiyordu.

Tam bu dönemde patron telafi çalışması yaptırmak istedi. Bir grup işçi arkadaşla birlikte telafi çalışmasına karşı çıkma kararı aldık.

Patron bizlere ücretlerimizi vermiyor, üstelik bayramdan 15 gün önceden neden telafi çalışması yapalım düşüncesini tüm işçi arkadaşlara yaydı.

Herkes olumlu bir şekilde yanıt verdi. Saat dört çay paydosunda sendikadan bir telefon geldi.

“Böyle bir eylem sendikal çalışmaya zarar verir” dendi.

Ardından işçiler fiilen ikiye bölündüler. Sekiz işçi arkadaşla birlikte telafi çalışmasına kalmadık ve akşam normal paydos saatinde işi bıraktık.

Ertesi gün idare bize ihtar verdi. Sendika, patronun baskılarına karşı çözüm üretmezken, haklı olduğumuzu düşündüğümüz bir eylemi engelledi.

Oysa o akşam hepimiz telafi çalışmasına kalmamış olsaydık bu patrona bir cevap niteliğinde olacaktı. Baskıları azaltmak zorunda kalacaktı.

Patron Saldırıya Geçti

Patron olmadık bir zamanda, aylık ücretlerimizi vermeden bizi bir haftalığına yıllık izine çıkardı. Böylece bayramı da parasız geçirdik.

Bu arada zam dönemi olmasına rağmen zamlarla ilgili hiçbir bilgi verilmedi.

Patronun bir şeyler planladığını düşünüyorduk. Telafi çalışması, yıllık izinler, ücretlerimizi vermemesi patronun bir dolap çevirdiğinin göstergesiydi.

İzindeyken izin bitiminden sonra iş akdimizin feshi olduğunu bildiren bir telefon aldık.

Bazı arkadaşlar, yeni iş yasasının 17. maddesine göre tazminatlı olarak çıkışlarının verildiğine dair kağıtları posta yoluyla aldılar.

Önce şaşırдық. Acaba kaç kişi işten atılmıştı. Bütün işçiler bir birini arayarak haberdar etmeye başladı. Patron toplam 225 işçinin sendikalaştığından dolayı işten çıkarmıştı.

Bunun üzerine sendikayı bilgilendirdik. Ulaşabildiğimiz arkadaşlarla cuma günü bir toplantı yaptık. Yaklaşık 60-70 kişi katıldı. Herkes şaşkındı.

Sendikacılar bu konuda da orta yolcu bir tutum izlediler. Toplantıda işçilere dönerek "sizler ne yapmak istiyorsanız, bizler sizi destekleyeceğiz" dediler.

İşçiler zaten ne yapacaklarını, yarın işe gittiğinde neyle karşılaşacağını bilmiyor. Bu yüzde siz ne yaparsanız biz destekleriz tutumu doğru bir tutum değildir. İşçiler yapılan toplantıdan hiçbir şey anlamadan çıkıp gittiler.

Bizler ise sendikaya belli sorular yöneltsek bile bunlara da kaçamak cevaplar verildi. Sendikacılar, pazartesi sabahı fabrikanın önünde olacaklarını söylediler.

Biz de güvendiğimiz arkadaşlarla bu konuda neler yapabiliriz tartıştık. Toplantıdan sonra ulaşabildiğimiz bütün arkadaşlara pazartesi günü işe gelmelerini söyledik.

Ayrıca iki ayrı bölgede birinde sekiz kişi, diğerinde on dört işçiyle tekrardan toplantılar yaptık. İki toplantıda öncelikle geçici bir komite kurduk.

Bu komite pazartesi günü erkenden kapının önünde olacak ve gelen işçileri bilgilendirecek, en azından bir aksiliğin yaşanmaması için organizasyonunu yapacaktı. Eğer patron bizleri işe almazsa direnip direnmeyeceğimizi konuşup kararlaştıracaktık.

Bu arada patron, daralmaya gidiyorum diyerek bir ay önceden İş Bulma Kurumu'na baş vurmuş ve şu kadar işçi çıkaracağım diye haber vermiş. Bu da gösteriyor ki patron bizim yapmış olduğumuz sendikal çalışmadan haberdardı ve bunun için hazırlıklarını yapmıştı.

Sendika ise çalışma açığa çıkmasını diye hep bizleri frenledi. Sonuç ortadadır. Pazartesi konuştuğumuz gibi yaklaşık 20 işçi arkadaşla kapının önünde buluştuk.

Diğer arkadaşlar da yavaş yavaş gelmeye başladılar. Ama polisin sayısı bizden fazlaydı. Üç otobüs çevik polis ve karakol ve sivil polisler hazır bulundular. Belli ki patron iyi hazırlık yapmış.

Havanın soğuk olmasına rağmen 150'ye yakın işçi kapının önüne geldi. Sendika patronla görüşme talebinde bulundu. Ama kabul edilmedi.

Daha sonra seçilen bir grup işçi, patronun avukatıyla görüştü. Bir netice alınamadı. Salı günü de fabrikaya geldik.

Patron yine görüşmeye yanaşmadı. Sendikacı bir konuşma yaptı: "Bundan sonra kapının önünde durmanın bir anlamı yok, patronla mücadelemizi hukuki yoldan arayacağız ve cuma günü saat birde fabrikanın önünde bir basın açıklaması yaparak kamuoyuna duyuracağız" dedi.

Cuma günü saat birde fabrikanın önünde Şube Başkanı bir basın açıklaması yaptı. Ve dağıldık.

Sonuç olarak, tazminatlarımız konusu muğlakta kaldı. Patronun verip vermeyeceğini bilmiyoruz.

İşten atıldığımız gibi, sendika da hiçbir direnç göstermedi. İki gün kapıda kaldık ve ayrıldık. Direnme hakkımızı dahi kullanamadık.

Çünkü işçiler ne yapacağını zaten bilmiyor. Sendikada fazla bir şeyler yapmıyor. Arada kalan işçiler de ise biran önce tazminatlarını kurtarayım düşüncesi hakim.

Patron tazminatları nasıl ve ne şekilde verecek belli değil. Bizler en azında sendikaya bu konuda baskı yapabiliriz. Yoksa sendikanın çok fazla ilgileneceğini sanmıyoruz.

Tabii ki bu deneyimle ilgili önemli dersler çıkarmak gerekir. Görüldüğü gibi sadece gidip sendikaya üye olmak yetmiyor.

Bunların sıkıntılarını yaşadık. Bu deneyimden olumsuz etkilenecek olan işçi arkadaşlar da olabilir.

Bu nedenle bundan sonraki mücadelelere katılırken yaşadığımız deneyimlerden dersler çıkarmalıyız.

Biz de bu örgütlenmenin böyle bitmesini istemezdik. Ama bu deneyimden en azından şunu öğrendik: geçmiş mücadelelerde edinilmiş deneyimleri dikkatle incelemek gerekir.

Zam oranı açıklandı

Bir yıldır beklediğimiz zam oranları diğer yıllardan farklı şekilde açıklandı. Eskiden her işçi ücretini aldığı zam oranlarını öğreniliyordu. Bu sene şefler bantlara gelerek “paydos saatinde zam oranlarını açıklayacağız” dediler. İşçiler buna tepki gösterince zam oranını yemek saatine beş dakika kala açıkladılar.

Her işçiye farklı oranlarda zam yapıldı. Yüzde 2’den yüzde 27’lere varan oranlarda zam yapıldı. Patronun, her zam döneminde olduğu gibi, bu zam döneminde de farklı ayarlama yapması işçilerin bir araya gelmesini engelledi.

Genel olarak diğer zamlara göre bu zam oranı ortalaması biraz yüksek oldu. Ama yeterli değildi. Ücretler,

ortalama 350 ile 540 milyon arasında değişiyor. Bu kadar zam farkının olması bireysel tepkilere neden oldu. Ama farklı zam, aynı zamanda işçilerin birleşmesine de engel oldu. Yüksek zam alanlar sessiz kalırken düşük zam alanlar itiraz ettiler. Şefler tarafından sık sık işçiler azarlandı.

Aslında zam oranı şeflerin ayarlamasına göre yapıldı. Fakat bu zammı kabul etmedik ve zamdan memnun olmadığımızı açıkladık. Şefler ise, “ayarlamayı biz yapmadık. Müdür ayarladı” dedi. Biz de verilen ücret kadar çalışacağımızı söyledik ve akşama kadar işi yavaşlattık.

Şef, yapılan zamdan memnun olmadığımız için işi yavaşlattığımızı

müdüre söyledi. Ardından şefler, haziran ayında düzenleme yapılacağını söylediler.

Bu arada zamdan bir iki gün önce dağıtılan bildirimler fabrikada büyük yankı yarattı. İşçiler kendiliğinden çoğaltarak fabrikada dağıttılar. İşçiler şeflere okuttular, şeflerde kendileriyle ilgili olan haberlerle ilgili açıklama yaptılar. Fabrikada büyük yankı yarattı.

Zammı patronun inisiyatifine bırakmadan, işçilerin istediği bir zam oranı etrafında birleşmeli ve birlikte hareket etmeliyiz. Ancak o zaman her işçiye eşit zam alabiliriz.

Bir tekstil işçisi

Patron Sendika El Ele

Patron bayram öncesi iş yok gerekçesiyle 67 saat borçlandırıp bayram sonrası iki ay içinde ödemek şartıyla fabrikanın yarısını zorunlu izne çıkarmak istedi. Belli ki patron haftalar öncesi bu planını hazırlamıştı. Haftanın son günü olan Cuma günü akşama doğru işçilere izin kağıtlarını dağıttı. İşçiler bu durumu tepkiyle karşıladılar ve temsilcilerin yanına giderek, “Biz ücretsiz izne çıkmak istemiyoruz. Çıkarsanız da ücretli izne çıkarırsınız” diye tepkilerini gösterdiler.

İşçilerin yapmış olduğu baskı sonu-

cu baş temsilci patronla görüşmeye gitti. Temsilci öğlen paydosunda işçilere ücretsiz izinlerin doğru olduğunu ama kendisinin kesinlikle kabul etmediğini ve tepkisini koyduğunu açıkladı. Ayrıca patron bu konuyu sendikacılarla konuştuğunu sendikanın kabul etmesi üzerine patronun uygulamaya geçtiğini aktardı. Bu durumu işçilere anlatan temsilci de, “bizim yapacağımız bir şey yok” diyerek aslında sendika bürokratlarından bir farkı kalmıyor. İşçiler ise, “Sendikacılar kim oluyorlar, bizim adımıza karar veriyorlar. Gelsinler bizim yerimize çalışsınlar”

diye tepkilerini gösterdiler. Evet sendikalı olduktan bu yana sendika ile patron aslında danışıklı bir siyaset izlemekteler. Olan işçilere oluyor. Bizler kendi aramızda sendika bürokratlarından bağımsız bir örgütlenmeyi başaramadığımız sürece sendikacılar maalesef bizim adımıza kararlar alabilirler. Buna karşı gelen işçileri patronla ortak hareket edip, işten atılmasını dahi sağlayabilirler. Bizim önümüzdeki başlıca görev bu olmalıdır. Yoksa bundan daha beter sorunlarla karşılaşmak an meselesi olabilir.

Bir tekstil işçisi

İnsanca Çalışmak, İnsanca Yaşamak İstiyoruz!

Merhaba dostlar! Ben 70 işçinin çalıştığı bir tekstil fabrikasında çalışıyorum. Penye üreten fabrikada ütü-paket ve model hane bölümleri var. Dikimhane yok. İşveren dikimi dışarıya veriyor. Böylece daha çok kazanıyor. İçerideki işçilerin çoğu sigortalı. Aylıkları asgari ücret. Ustabaşılar 600-700 milyon alıyorlar. Sık sık kadın işçiler bayılıyorlar ve patron duyulmasını diye hemen hastaneye götürüyor.

Ben sigortasız, parça başı çalışıyorum. Adetleri tutturabilmek için gece gündüz çalışıyorum. Bu ağır çalışmaya rağmen aldığım para da para değil. Sigortasız çalışmak istemiyorum, fakat sigorta olmam için patron ücretimden 200 milyona yakın para kesmek istiyor. Üstelik çok çalışmamıza rağmen patronlar hiçbir zaman memnun olmuyor.

Bu sefil koşullarda yaşamak iste-

miyoruz. İnsana yakışır bir ortamda, insan gibi yaşayabileceğimiz bir ücret almak istiyoruz! Bu sistemde sadece zenginler iyi yaşıyor, biz ise her gün yeniden ölüyoruz.

Bu koşulları değiştirmek için yakınmak değil, bilinçlenmek, örgütlenmek ve mücadele etmek zorundayız.

Bir Tekstil İşçisi

Filistin'de Emperyalistlerin Yol Haritası

Filistin 1947 yılından bu yana İsrail emperyalizminin işgali altında ve Filistin halkı 58 yıldır İsrail emperyalizmine karşı savaşıyor. Filistin geçtiğimiz aylarda direnişin önderi Yaser Arafat'ı yitirdi. Arafat'ın ölümü emperyalizmin bölgedeki egemenlik kurma çabalarını da arttırmasına neden oldu. Ve işgal altındaki Filistin, Arafat'ın ardından ilk seçimini yaptı.

Seçimler beklendiği ve emperyalist güçlerin de istediği biçimde sonuçlandı ve Mahmut Abbas (diğer adıyla Abu Mahzen) seçimleri kazandı. Abbas, her ne kadar seçimlerde İsrail'e karşı keskin bir söylem kullansa da emperyalizmin tercih ettiği ılımlı bir siyasetçi. Arafat döneminde, Filistin halkını duvarlarla hapsedmek isteyen emperyalistlerin *Yol Haritası*'na muhalefet etmeyecek kadar "barışçı(!)" bir siyasetçi. Keza ABD tarafından organize edilen görüşmeler toplantısında Abbas, Filistin'li mültecilerin geri dönüş hakkını bir kez bile ağzına almamıştı..

Seçimlerin ardından önce Hamas ve İslam-i Cihad, İsrail Oslo Barış Antlaşması ile çizilen sınırları kabul ederse ve mülteciler sorununu çözerse eylemlerine son vereceklerini söylediler. Ardından Abbas ve Şaron el sıkışarak sözlü bir anlaşmaya vardılar ve Filistin'de yine bombalar patladı. Bu kez Abbas sorumlu militanları yakalayacağı sözünü İsrail'e verdi.

İsrail-Filistin sorununda dört temel anlaşmazlık noktası var: İki devlet arasındaki sınırlar, Yahudi yerleşimlerinin durumu, Kudüs'ün durumu ve Filistinli mültecilerin geleceği. Sınırlar konusunda Filistin, İsrail'in 1967 savaşından önceki sınırlarına çekilmesini istiyor. İsrail 1967'de işgal ettiği topraklardaki Yahudi yerleşimcilerin kalmasını istiyor. Ki bu yerleşimciler Batı Şeria'ya kadar giriyorlar. Filistin bu yerleşimcilerin ayrılmasını istiyor. Hem İsrail hem Filistin Kudüs'ün başkentleri olması gerektiğini söylüyor. Örneğin 2000'de İsrail 2 başkent önerisi yapmıştı. Filistin, mültecilerin geri dönmesini ve haksızlığa uğradıklarının beyan edilmesini istiyor. İsrail ise mültecilerin geri dönüşünün

devletin Yahudi karakterini zedeleyeceğini öne sürüyor.

Bu anlaşmazlıklar Abbas'ın devlet başkanlığında yeni bir evreye girdi. Mısır'ın El-Şeyh kentinde gerçekleşen ve Mısır devlet başkanı Hüsnü Mübarek ve Ürdün Kralı Abdullah'ın gözlemci oldukları Şaron ve Abbas görüşmesinde karşılıklı olarak ateşkes ve şiddeti durdurma sözü verildi. İsrail, Filistin örgütlerinin dağılmasını talep etti. Şaron, **"Filistinlilerin her nerede olursa olsun İsraililere karşı şiddete son vermelerine, İsrail'in de Filistinlilere karşı operasyonlarını durdurmasına"** karar verdiklerini açıkladı. Şaron ayrıca yüzlerce Filistinli'nin serbest bırakılacağı ve Gazze'den çekilme planının süreceğini ekledi. Abbas da İsrail'e karşı saldırılara son verilmesini istedi ve **"Halkımızın barış içinde, diğer bütün ülke halkları gibi normal bir hayat sürmesinin zamanı gelmiştir."** diyerek Şaron'a destek verdi.

Bu resmi bir antlaşma değil. ABD'nin desteğiyle oluşturulmuş bir plan. Bu plan, *Yol Haritası*'nın yaşama geçirilmesi anlamına geliyor. Bu planda ne sınırlar konusu ne de Filistinli mültecilerin İsrail'deki topraklarına geri dönüşü konusunda hiçbir netlik yok. Yaklaşık 8 bin Filistinli tutuktudan sadece 900'ü bırakılıyor. Ayrıca İsrail, *Yol Haritası*'nda olduğu gibi Filistin'in militanları bastırması ve şiddete son vermesi şartıyla, Gazze Şeridi ve Batı Şeria'daki Yahudi yerleşimcilerin bir bölümünü çekebileceğini söylüyor.

Son Filistin-İsrail antlaşması, Filistin hükümetinin İntifada'ya, onu doğuran koşullar ortadan kaldırılmaksızın son vermesi anlamını taşıyor. Yani İsrail'in işgal altındaki topraklardan çekilmesi, Filistin halkı üzerindeki baskılara son vermesi gibi talepler bir kenara bırakılıyor. Ayrıca Kudüs'ün Filistin'in başkenti olması, göçmenlerin (3,5 milyon) geri dönmesi taleplerinden de vazgeçileceğinin sinyalleri bunlar. Kısacası FKÖ gericileşme evrimini tamamlayarak, **"emperyalist demokrasi"** içindeki yerini alıyor, yani neredeyse Filistin'in bir sömürge ülke olma statüsünü

kabul etme noktasına geliyor. FKÖ'nün kuruluş ilkeleri terk edilirken, BM kararlarının bile gerisine düşmeyi kabul ediyor.

Dikakti çeken bir başka nokta da Hamas ve İslami Cihat'ın da ateşkesi kabul etmiş olmaları ve İsrail'in varlığını tanımaya hazırlanmaları. Ateşkesin sürmesi için ileri sürdükleri tek konu, İsrail'in elindeki tutsakların bırakılması ve İsrail'in Oslo Barış Antlaşması'nda öngörülen sınırlara çekilmesi. İsrail bunu yaparsa, onlar da sisteme eklenecekler. Ancak İsrail'in buna uymayaacağı ortada. Aksine İsrail, Hamas'ı ve Cihat'ı "terörist" kimlikleriyle tasfiye edebilmek için, bu istekleri kabul etmeyeceği gibi provokasyonlarını artıracak ve Filistin hükümeti de "devlet" olarak "teröristlerin" tasfiyesine girişecek. Böylesi bir süreç de Filistin'de bir tür iç savaşın başlaması anlamına geliyor. Ki görüşmeler esnasında patlayan bombalar ve Abbas'ın sorumlu militanların yakalanması emrini vermesi bu sürecin başladığını gösteriyor. Bu noktada Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin tutumu çok önemli. Eğer Abbas'ın onayladığı planı onaylarsa bu gerici planı izlemiş olacaklar. Aksi ise, Abbas'ın planlarını zorlaştıracak.

Gerçek şu ki emperyalizmin savaş makinesi İsrail yaşadığı sürece ne Filistin'e ne de Ortadoğu'ya huzur gelmeyecektir. FKÖ'nün kuruluş programında da yazdığı gibi, İsrail devleti yıkılıp yerine laik, demokratik ve ırkçı olmayan bir Filistin Devleti kurulduğunda Filistin'e barış gelebilir. Direnişin ardından Lübnan'ı sessiz sedasız terkeden İsrail, Filistin topraklarından da sökülüp atılacaktır. Ne Abbas, ne de emperyalistler Filistin halkının haklı kavgasını engelleyemez. Yeter ki dünya emekçileri Filistin halkının saflarında kenetlensin!

İsrail'le tüm ekonomik, politik ve askeri anlaşmalara son verilsin! Filistin halkına kendini savunması için silah, gıda ve ilaç! Emperyalizm Filistin topraklarından defol! Arapların ve Yahudilerin bir arada yaşadığı özgür, laik ve ırkçı olmayan bir Filistin!

Seçimlerin Ardından Irak

ABD işgali altındaki Irak'ta, patlayan bombalar ve direnişçilerin intihar saldırıları gölgesinde genel ve yerel seçimler yapıldı. 30 Ocak'ta yapılan seçimler 2005 yılının aralık ayına kadar sürmesi planlanan bir geçiş döneminin de başlangıcı oldu.

Sonuçların açıklanmasının ardından seçilecek geçici Irak Ulusal Parlamentosu'nun 2 ana görevi olacak. İlk olarak üç kişilik Başkanlık Konseyi'ni seçecek, ve bu Konsey hükümeti kuracak olan başbakanı belirleyecek. İkinci olarak da Irak Ulusal Parlamentosu 15 Ağustos'a kadar bir "Anayasa" taslağı hazırlayacak. Taslak, 15 Ekim'e kadar referanduma (halk oylaması) sunulacak. Taslak onaylanırsa 15 Aralık'ta tekrar seçimler yapılacak ve kalıcı bir parlamento oluşacak. Onaylanmazsa geçici parlamento dağıtılıp yeni parlamento seçilecek. Böylece "geçiş dönemi" denilen süre uzayacak. En iyi ihtimalle ABD işgal ordusu 2007'ye kadar Irak'ı işgale fiili olarak devam edecek. Kürtler ayrıca Kürdistan Parlamentosu, ve il meclisleri için de oy kullandılar.

Sünni partilerin boykot ettiği seçimin sonuçları açıklandı. Seçimlere katılım oranı %59. Verilen bilgiye göre kayıtlı 14 milyon seçmenin olduğu Irak'ta seçimlere 8 milyon 456 bin 266 kişi katıldı. Öngörüldüğü gibi Şii lider Sistani önderliğindeki Birleşik Irak İttifakı oyların %48'ini alarak seçimlerden birinci çıktı ve 275 sandalyeli parlamentonun 140 sandalyesini kazandı. Birleşik Irak İttifakı'nın aldığı oy 4 milyon 75 bin 291 olarak açıklandı. Yine öngörüldüğü gibi Barzani-Talabani'nin oluşturduğu Kürdistan İttifakı oyların %25.7'sini alarak ikinci oldu. 2 milyon 175 bin 551 oy alan Kürtler bu şekilde parlamentoda 75 san-

dalyeye sahip oldu. Seçimlere Irak Listesi adıyla giren İyad Allavi'nin laik Şii partisi ise oyların %13.8'ini aldı ve üçüncü sırada yer aldı. 1 milyon 168 bin 943 oy alan Allavi ise 40 sandalye kazandı. Yeni hükümet büyük olasılıkla Şii ağırlıklı olacak, ne var ki hükümetin yetkileri Bremer'in Haziran 2004'te oluşturduğu yasalar çerçevesinde çok sınırlı ve ağırlıklı görevinin de ABD'nin ekonomik çıkarları doğrultusundaki özelleştirmeleri gerçekleştirmek olması gerekiyor. Ve elbette bir de "iç güvenliği" sağlamak.

ABD'nin iç savaş politikası

ABD hükümeti Irak'taki ulusal direniş tek başına ve salt kendi askeri gücüne dayalı olarak ezemeyeceğini anlamış durumda. Kendi haber alma kaynakları ülkede yaklaşık 40 bin silahlı direnişçinin bulunduğu ve bunlara yaklaşık 200 bin kişilik bir halk gücünün lojistik destek verdiğine işaret etmekte. Üstelik bu yalnızca Sünni kesim için hesaplanan rakamlar. Dolayısıyla da Bush liderliği Irak'ı denetim altında tutabilmenin yolunu ülkeyi böl-

lümlemede ve iç savaş dinamiklerinde aramakta. Seçim stratejisini de bunun üzerine kurmuş durumda.

ABD işgaliyle işbirliği yapmaya hazır Sünni partilerin isteğine karşın seçimleri erteletmemesinin bir nedeni de bu. Pentagon, Sünnilerin boykotu nedeniyle bu seçimlerde Şiiilerin ve Kürtlerin parlamentoda çoğunluk elde etmelerini, böylece önce Şiiiler ile Sünniler arasındaki gerilimin artırılması planını uygulamaya koymuş durumda. Bu sadece politik bir manevra değil, bombalarla ve katliamlarla da destekleniyor. Seçimler öncesinde, ve şimdi de sonrasında, Şii semtlere ve camilere atılan bombaların, ekmek kuyruğundaki insanların katledilmesinin, Şii politikacıların öldürülmesinin sorumluluğunu hiç bir silahlı direniş örgütü üstlenmiş değil. Ama ABD'nin bölme ve iç savaş kışkırtma politikasına yarayacak olan bu "faili belli" eylemler sürüyor.

Bir diğer bölme politikası ise Kürt ulusal sorunu üzerinde yoğunlaştırılmış durumda. ABD hükümeti bir yandan Talabani ve Barzani ekibini yürekendirerek otonomi, federalizm ve nihayet bağımsız bir devlet doğrultusundaki istemlerini dile getirmelerinin yolunu açıyor, öbür yandan da Şii ya da Sünni, tüm Arap kesimlere Irak'ın birliğinin mutlaka korunacağı vaadinde bulunuyor. Çatışma bugünlerde, Irak petrolünün yaklaşık yüzde 30'unu üreten Kerkük üzerinde yoğunlaştırılmış durumda. Türkmenler dahil, tüm ulusal ve dini kesimlerin

üzerinde hak iddia ettiği bu kent kimin elinde kalacağı, petrol gelirlerinden en fazla kimlerin yararlanacağı, Washington hükümetinin elinde tuttuğu bir havuç gibi. Araplardan (Sünni ve Şii), Kerkük'le birlikte Kürdistan'ı yitirmemelerinin koşulu olarak direnişin ezilmesinde ABD hükümetiyle işbirliği yapmaları beklenmektedir. Kürt önderliğin petrol gelirlerinden yararlanabilmesi de, ABD'ye gösterecekleri sadakatın sürekliliğine bağlı olacaktır.

Şiiler de bölünecek

ABD'nin başından beri en korkulu rüyası Sünni ve Şii kesimlerin emperyalist işgale karşı direnişte bir araya gelmeleriydi. Hatta Muktdada el Sadr'ın silahlı ayaklanması sırasında bu birliğin ilk adımları da atılmıştı. Öbür yandan Sistani, silahlı direnişi desteklememekle birlikte işgal ordularının Irak'tan geri çekilmesini talep etmekteydi. Bu kritik dönemde ABD esnek bir politikayla önce, seçimler sonrasında Şiilerin yönetimde ağırlıkta olacağı ve Washington'un yeni seçilecek

hükümetin işgal birliklerinin geri çekilmesi talebine saygı göstereceği yolundaki söylemlerle Sistani'yi yatıştırmaya yöneldi. Ve ardından hem bu politikanın bir uzantısı olarak ve hem de Şiilerin arasında zamanı geldiğinde kışkırtabileceği isyancı unsurların bulunması amacıyla el Sadr ve taraftarlarının fiziksel tasfiyesinden vazgeçti, onların da seçimlere katılmasına onay verdi.

Öyle ki şu anda Şii bloğu pandoranın kutusu gibi. Büyük bir halk desteğine sahip ruhani önder Ayetullah Sistani'den beklenen, yeni hükümetin kurulmasıyla birlikte ABD'ye Irak'tan çıkması talebinde bulunması. Bunu yapmaması durumunda taraftarları arasında bölünmelerin yaşanacağı açık. Öte yandan bloğun önemli parçalarından biri olan Al-Dava partisinin belki de başbakanlığa getirilecek olan lideri İbrahim Cafari, "ABD'nin kısa sürede çekilmesi durumunda ülkede kaos patlak verir" yolundaki demeçleri bu ilk bölünmenin işaretlerini vermektedir.

Abdülaziz el-Hakim önderliğindeki, ve yeni hükümette önemli bir yer işgal etmesi beklenen, Irak İslam Devrimi Yüksek Konseyi'nin ve ona bağlı Bedr Tugayları'nın tavrının ne olacağı da İran'dan gelecek sinyallere bağlı. İran hükümetinin Irak'taki seçimleri desteklemiş ve silahlı direnişi "ezilmesi gereken bir terörizm" olarak eleştirmiş olması, Bedr birliklerinin belki de el Sadr'a ya da Sünni direnişçilere karşı kullanılabilmesine delalet etmektedir.

Direnin geleceği

ABD emperyalizminin Irak'taki bölme ve iç savaş kışkırtma politikasının en son girişimi de "ülkede demokrasinin inşa edilebilmesi için mutlaka Sünni kesimlerin hükümete dahil edilmesi" taktiği. Bu taktik elbette,

katı ve isyancı bir blok gibi görünen Sünni kesimin bölünebilmesi ve belirli kesimlerin direnişe karşı kışkırtılması hedefine yönelik. Kerkük sorunun çözüm biçimi, belirli aşiret reislerine verilecek ayrıcalıklar, kurulacak yeni ordu içinde Sünni kesime düşecek rütbeler, vs bu politikanın birer parçasını oluşturacak.

ABD emperyalizmi bütün bu bölme politikalarını başarıyla uygulayabilirse ve direnişi iç savaş politikalarıyla bastırmayı başarabilirse, elbette kendi planları doğrultusunda ciddi bir başarı elde etmiş olacaktır. Ve sonunda Irak'ta son derece zayıflamış, bölünmüş ve gelecekte umudunu yitirmiş halk ve emekçi toplulukları ortaya çıkacak, emperyalist sömürünün sürekliliğini en azından uzunca bir süre garanti altına alacak güçsüz bir toplum ya-

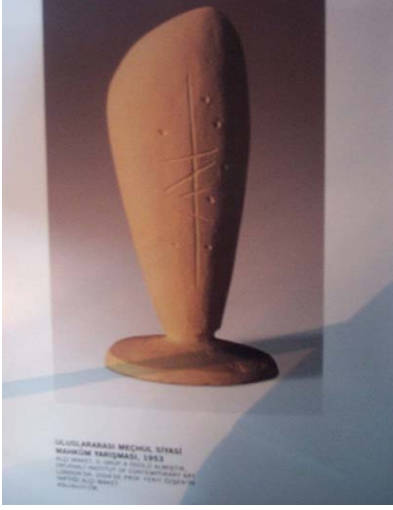

pısı. Böyle bir yapının inşasında ABD emperyalizmiyle işbirliği yapan ve yapmaya hazır pek çok yerel önder (Barzani ve Talabani dahil) ve ülke bulunmakta (Türkiye ve İran dahil).

Dolayısıyla bizce Irak ve öbür Ortadoğu halklarının geleceği, işgalci ABD birliklerinin bir an önce bölgeden atılabilmesinde ve bunun için de direnişin askeri ve politik zafere ulaşabilmesinde yatıyor. Böyle bir zafer ise, tüm emperyalist bölme taktiklerine rağmen Irak halkının direnişin etrafında birleşebilmesinden geçiyor. Ülkede emperyalizmle işbirliği yapan pek çok lider ve kesim olmakla birlikte, direnen ve direnişe katılabilecek başka halk liderleri ve kesimleri de bulunuyor. Emperyalizme karşı mücadelenin önderliği işçi ve emekçi yığınların eline geçtikçe, direnişin kararlılığı, sürekliliği ve zaferi de o kadar garanti altına alınmış olacaktır.

Mavi Mayıs

Şadi Çalık ile bir buluşma

İş Sanat Kibele Galerisi modern heykelin öncülerinden Şadi Çalık'ın retrospektif –dünden bugüne eserleri- sergisiyle sanatçının resimlerini, desenlerini, heykel ve maketlerini izleyiciye sunuyor.

1917 Girit doğumlu Şadi Çalık, 1949 yılında D.G.S.A Heykel Bölümü'nden mezun oldu. 1950'de Paris'e gitti. Çeşitli anıt ve heykellere imza atan Çalık, 1979'da Milliyet Sanat tarafından yılın sanatçısı seçildi.

1953'de "Meçhul Siyasi Mahkum" yarışmasında "A" ödülü alan Çalık, 1970'deki "Vietnam" adlı eserinde savaşın, darbelerin, işkencelerin ve acıların izlerini heykeline taşımıştır. Bugün yaşasaydı yaşadıkları ve dünya üzerinde yaşananları heykelinde görmeye devam edecektik.

İş Sanat Kibele Galerisi
Tlf; 0212 316 15 80
Serginin bitiş tarihi;
26 Şubat 2005-02-09

İstanbul'a yeni bir müze

İstanbul Modern Sanatlar Galerisi 11 Aralık 2004'de kapılarını tüm sanat severlere açtı. Belki de 50 yıl gecikmiş bir müzeyle tanıştı İstanbul.

Mimarisi ve manzarasıyla son derece çekici bu müze, adına da yakışacağı biçimiyle "modern" işlere imza atabilecek mi? Uluslararası sergilere ev sahipliği yapabilecek mi? Genç sanatçılara ve de en önemlisi resim dışında başka sanat dallarına da yer ayırabilecek mi?

Açılışında yaşanan ve büyük sansasyon yaratan iki müze arasından çekişmeli bir müzayede sonunda İstanbul Çağdaş Sanat Müzesi'ne kalan Osman Hamdi Bey'in ünlü resmi için ödenen para kim bilir

yoksulluk ve imkansızlıklar içindeki kaç genç sanatçının desteklenmesini sağlayabilirdi.

Müzelerin amacı ne olmalıdır?

Sanata yatırımın "trendy" –moda olduğu bugünlerde, kapitalizmin bu işlerden çıkarını göz ardı etmemek gerekir. Müzelerin ardı ardına ortaya çıkması, yeni galerilerin açılması, büyük sermayedarların bütün bu işlere ön ayak olması ve de yüklü paralar yatırması sanata yatırımın kârlı bir iş olduğu kokusunu almamızı sağlıyor. Gün be gün sanat da, tıpkı eğitim gibi özelleştiriliyor ve sanata yatırımın sağladığı vergi muafiyeti vb. faktörlerin etkisiyle giderek tekelleşiyor. İdeolojiler, içerikler, estetik kaygı cazibesini görsel büyüye teslim

etmiş durumda. Kültür ve sanat üreticiliği var olanı kabul edip, kendilerine koşulsuz boyun eğdiren iktidarlar, sanatı sadece meta olarak görüp tekeline almaya çalışan burjuvaziyle ve bütün bunların yaratıcısı olan sistemle çatışmak ve sanatı, sanatçıyı korumak durumundadır.

Yeni bir müze, yeni beklentiler ve yeni ziyaretçiler için açık. Yakın kültür ve sanat tarihimize ışık tutması dileği ile.

İstanbul Modern Sanat Müzesi Meclis-i Mebusan Caddesi Liman Sahası Karaköy
1 Mart 2005 tarihine kadar girişler ücretsiz

Bulutları Beklerken

İz, Güneşe Yolculuk ve son olarak Bulutları Beklerken'in yönetmeni Yeşim Ustaoglu, ilk iki filminden farklı bir yorumla karşımızda.

Film, özünde bir hikayeyi, bir kadının hayatını anlatmakla birlikte 1916'da Karadenizli Rum halkına uygulanan mübadelenin yarattığı travmalara ve toplumsal çözümlere değiniyor. Yalınlığı, hikaye ve görüntü kalitesi bakımından güzel bir film. Ama diğer iki filminden farklı olarak filmatik açıdan belgesel kategoride bir film olmuş. Tüm bu yalınlığına rağmen yakın tarihimizi hatırlatacak nitelikte.

Berlin Film Festivali'nde yeni filmlerin yer aldığı Panorama'ya, Bulutları Beklerken kabul edilmiş. Unutmaya yüz tutmuş bir tarihin hatırlatıldığı ve de son derece zor bir yöntem olan sinemayla bu işin aktarıldığını düşünürsek Yeşim Ustaoglu gibi sinemacıları kutlamak ve desteklemek gerekir.

Ezgi Tan

Katledilişinin 25. Yılında Yolanda Gonzalez Anıldı İpi İlk Göğüsleyenimizdi O!

**Asla yenilmeyeceğimiz o büyük savaşa katıl
Solan ve ölen de olsan yaptıkların yaşayacaktır.**

Yolanda Gonzalez Madrid'de faşistlerce kaçırılarak katledilişinin 25. yıl dönümünde, ailesi ve yoldaşlarınca anıldı.

5 Şubat 2005 tarihinde İspanya'nın Barcelona ve Madrid kentlerinde düzenlenen iki ayrı anma etkinliği aynı zamanda İspanyada, AB ve demokrasi maskesinin düştüğü, işçi sınıfı ve Bask ve Katalan halkları üzerinde saldırıların pervasızlaştığı, faşist çetelerin yeniden sahne aldığı ciddi bir süreçte gerçekleştirildi.

Bask kökenli bir öğrenci lideri olan Yolanda Gonzalez, o dönemde adı PST (Sosyalist İşçi Partisi) olan ve günümüzde LIT-CI'de (Uluslararası İşçi Birliği Dördüncü Enternasyonel) temsil edilen anlayışın kararlı bir militanıydı. İspanya'da General Franco faşizminin sonunu getiren işçi ve öğrenci seferberliklerinin başlıca önderlerinden biriydi.

1979 yılının 5-6 ve 7 Aralık tarihlerinde gerçekleştirilen ve hükümetin tüm saldırı planlarını alaşağı eden kitlesel bir öğrenci grevini organize eden ve dahası, Ulusal Öğrenci Koordinasyonu lideri sıfatıyla bu grevin, yükselen işçi hareketiyle bütünleşmesini sağlayan o olmuştu.

Köhnemiş faşist devlet aygıtı bu yükselişe acımasızca bir yanıt verdi. Önce işçi ve öğrencilerin Madrid'de birlikte gerçekleştirdiği bir kitle gösterisine açılan yayılım ateşte iki genç devrimci yaşamlarını yitirdi. Ama asıl hedef bir türlü durdurulamayan gençlik hareketinin önderliğine ağır bir darbe indirmekti.

1 Şubat 1980 gecesi, "Yeni Güç" adlı faşist örgütün (Bu örgüt İspanya'da, "ulusal cephe" adıyla

halen varlığını rahatça sürdürmektedir) taraftarları Yolanda Gonzalez'i Madrid'in Aluche semtindeki evinden kaçırdılar. Yolanda yoldaşın cansız bedeni ancak sonraki gün bulunabildi.

Yolanda Gonzalez, faşist diktatörlüğün giderek yükselen kitlesel seferberlikleri karşısında hızla eriyerek, emaneten üstlendiği iktidarı burjuvazinin doğrudan temsilcilerine devrettiği, "Demokratik Geçiş" döneminin ilk kurbanlarından biriydi.

Yolanda'yı katleden Emilio Hellin ve Ignacio Abad'in yargılanma süreci ise, General Franco'nun yasal varisi sıfatıyla İspanya Kralı Juan Carlos'un "refakatinde" gerçekleştirilen bu "demokratik geçiş" sürecinin iki yüzölçümüne dair açık bir örnek oluşturdu.

Faşist katiller önce 43 yıl hapis cezasına çarptırıldılar ama arka plandaki faşist aygıtın araya girmesiyle 10 yıldan az bir süre hapis yattılar.

Yolanda'nın dava arkadaşı olan ve bugün de mücadeleye LIT-CI saflarında devam eden Rosa Torres'e göre, 25 yıl sonra Yolanda'yı yaşatabilmenin en uygun yolu onun yaşamını sakınmaksızın feda ettiği değerleri sürdürmekten geçiyor: "Yolanda bir genç, bir kadın ve bir Basklıydı. Yani savaşmak için üç temel nedeni vardı. Yolanda açısından bu üç neden tek bir hedefte bütünleşmişti; Devrim ve Sosyalizm uğruna, yani devrimci partinin inşası için mücadele..."

Yolanda Gonzalez'in 19 yıla sığdırdığı kısacık, ama örnek yaşamı bugün İspanya'daki devrimci hareketin tüm kesimleri için bir ilham kaynağı olmaya devam ediyor. Avrupa'nın diğer ucundaki yoldaşları olarak onun 25 yıl önce bizlere usulcacık teslim ettiği bayrağı hala aynı gururla taşıyoruz.

Yolanda
Sosyalizme dek daima!

Murat Yakın

Nahuel Moreno

Uluslararası Troçkist hareketin ve Dördüncü Enternasyonal'in İkinci Dünya Savaşı sonrası başlıca önderlerinde biri olan Nahuel Moreno yoldaş'ı ölümünün 18. yılında sevgiyle anıyoruz. Aşağıdaki metin Moreno ile Ağustos 1985'te yapılan bir röportajdan alınmıştır.

Troçkist Olmak

Genel olarak söylenecek olursa, Troçkist olmak sosyalizmin, Marksizmin ilkelerini savunmak demektir. Gerçekten Marksist olmanın ne anlama geldiğinden başlayalım. Mao ya da Stalin'e yapılmış olduğu gibi bir kült yaratmak durumunda olamayız. Troçkist olmak, Troçki'nin her yazdığını ya da her söylediğini aynen kabul etmek değil, tıpkı Marx, Engels ve Lenin gibi onu da eleştirmek ve aşmak anlamına gelir. Çünkü Marksizmin amacı bilimsel olmaktır ve bilim bize mutlak ger-çeklerin bulunmadığını öğretir.

Olumlu anlamıyla Troçkist olmak, üç net analiz ve programatik tutuma yanıt getirmektir. Birincisi, dünyada ya da herhangi bir ülkede kapitalizm var oldukça, eğitimden ya da sanattan giderek yaygınlaşan açlık ve yoksulluk gibi en genel sorunlara kadar uzanan konuların hiçbirine gerçek ve köklü çözümlerin getirilemeyeceğidir. Aynı şey olmasa da buna bağlı bir başka kriter de, kapitalizme karşı yıkılana değin acımasız bir savaş vermek ve onun yerine tüm dünyada yeni bir ekonomik ve toplumsal düzen kurmaktır, ki bu düzen sosyalizmden başka bir şey olamaz.

İkinci sorun, burjuvazinin mülksüzleştirildiği yerlerde işçi demokrasininin uygulamada olmaması durumunda sosyalizmin inşasının olanaklı olamayacağıdır. Dünya işçi hareketinin en büyük belası, bu

ülkelerdeki ve işçi örgütleri, sendikalar, partilerdeki bürokrasi ve totaliter yöntemlerdir. Kendini işçi devleti ya da örgütü olarak tanımlayan bu devlet ve örgütler bizzat bürokrasi tarafından yozlaştırılmış durumdadır. En geniş demokrasi olmadığı sürece sosyalizmin inşasını başlatmak olanaklı değildir, zira bu salt bir ekonomik inşa değildir. Bu analizi

yapan yalnızca Troçkizmdir. İşçi demokrasininin kurulabilmesi için bu devletlerde ve sendikalarda devrimin gerçekleştirilmesi gerektiği sonucunu çıkararak yegane akım da odur.

Üçüncü yaşamsal nokta, bir grup dev uluslararası şirketin egemenliği altındaki dünya ekonomik ve toplumsal gerçekliğinden gerekli sonuçları çıkararak yegane akımın Troçkizm olmasıdır. Bu ekonomik ve toplumsal olguya ancak bir dünya örgütü ve uluslararası politikalarla yanıt verilebilir. Her şeyin bizzat kendi ülkelerinde

çözümünebileceğini düşünen ulusalcı akımların cirit attığı bu dönemde, sorunların dünya ekonomisi düzeyinde ve tüm dünyada yeni bir düzenin, sosyalizmin kurulmasıyla çözümlenebileceğini savunan tek akım Troçkizmdir.

Bu hedefe yönelik olarak, sosyalist bir Enternasyonalin örgütlenmesine dayalı sosyalizm geleneğine dayanmak gerekir; dev çok-uluslu şirketlerin devrilmesini ve ancak dünya ölçeğinde gerçekleştirilecek olan sosyalizmin kurulmasını olanaklı kılacak strateji ve taktikleri ancak böyle bir Enternasyonal geliştirebilir.

Eğer ekonomi dünya ölçeğinde ise, işçi sınıfının da bir dünya örgütü ve dünya politikaları olmalıdır. Tek tek ülkelerde gerçekleşen devrimlerin uluslararası ölçekte yaygınlaşabilmesi ve işçi sınıfının kendi kaderini kendi ellerine alabilmesi amacıyla daha yaygın demokratik haklara ulaşabilmesi de ancak böylece olanaklıdır.

Bütün bu nedenlerle günümüzde bir dünya örgütüne sahip olanlar yalnızca Troçkistlerdir, küçük ve zayıf bir örgüt, ama var olan yegane Enternasyonal, Dördüncü Enternasyonal. Kendinden önceki Enternasyonallerin geleneğini devralan ve yeni olgular karşısında onu Marksist bir tarzda güncelleştiren, uluslararası mücadelenin vazgeçilmez aracı olan Dördüncü Enternasyonal.